

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 1.12.2005
COM(2005) 603 galīgā redakcija

2005/0245 (COD)

Kopienas Lisabonas programmas ieviešana:

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA

par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū

un par Direktīvas 97/7/EK, 2000/12/EK un 2002/65/EK grozīšanu

(iesniegusi Komisija)

{SEC(2005) 1535}

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1) PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

- **Priekšlikuma pamatojums un mērķi**

Mūsdienu ekonomiskās sistēmas balstās uz efektīvām un drošām maksājumu sistēmām. Maksājumu sistēmas atvieglo preču un pakalpojumu iegādi un Kopienā nodrošina gadā 231 miljardu darījumu (skaidras un bezskaidras naudas norēķinus) kopsummā 52 triljonu EUR vērtībā. Tomēr pastāvošā maksājumu sistēma ir dārga. Komisijas mērķis ir radīt vienotu maksājumu tirgu, kurā uzlaboti apjomradītie ietaupījumi un konkurence palīdzēs samazināt maksājumu sistēmas izmaksas. Balstoties uz EK Līguma 47. panta 2. punktu un 95. panta 1. punktu, Komisijas priekšlikums izveidos kopējo sistēmu Kopienas maksājumu tirgum, radot nosacījumus nacionālo maksājumu sistēmu integrācijai un racionalizācijai. To papildina nozares iniciatīva par vienotu euro maksājumu zonu (*SEPA*), kas vērsta uz nacionālo maksājumu infrastruktūru un maksājumu produktu integrāciju euro zonā.

Mūsdienīgai uz tehnoloģijām balstītai ekonomikai ir vajadzīga efektīva un mūsdienīga maksājumu sistēma. Tas tieši un pozitīvi ietekmēs finanšu nozares konkurētspēju un uzlabos visas tautsaimniecības konkurētspēju.

Komisijas iniciatīva īpašu uzmanību pievērš elektroniskajiem maksājumiem kā dārgo skaidrās naudas maksājumu alternatīvai. Tiek atzīts, ka mūsdienu elektroniskie maksājumi veicina patēriņu un ekonomisko izaugsmi¹. Labākā prakse rāda, ka maksājumu sistēmu modernizācija un visekonomiskāko pakalpojumu izmantošanas pieaugums var mazāk nekā desmit gadu laikā uz pusi samazināt vidējās maksājumu apstrādes ražošanas izmaksas. Piemēram, ja skaidrās naudas izmantošana samazinātos līdz tādām līmenim, kāds ir valstīs ar viszemāko skaidrās naudas izmantošanas līmeni, tas radītu atlikumu 5,3 miljardu EUR apmērā².

Tas visā Eiropā piedāvā darbības lauku produktu standartizēšanai un maksājumu pakalpojumu konsolidēšanai. Balstoties uz saskaņotu tiesisko sistēmu, pakalpojumu sniedzējiem kļūs iespējams racionalizēt maksājumu infrastruktūras un pakalpojumus, un lietotājiem tiks sniegta plašākas izvēles iespējas un augstāka līmeņa aizsardzība. Tā rezultātā Eiropas Kopienā pieaugs apjomradītie ietaupījumi un uzlabosies maksājumu sistēmu efektivitāte. Piemēram, ja vienības cenas samazinātos tiktāl, ka tās tikai par 20 procentiem pārsniegtu ES paraugprakses līmeni, tas kopsummā papildus radītu ietaupījumus 10 miljardu EUR apmērā. Maksājumu tehnisko un juridisko prasību standartizēšana ļaus bankām piedāvāt ātrākus un ekonomiskākus automatizējamus maksājumus ar pilnīgu pakalpojumu savietojamību un atvieglot uzņēmumiem rēķinu piesūtīšanu. Līdz ar to uzņēmumi varēs ātrāk un drošāk veikt norēķinus un uzlabosies to naudas plūsma. Tas ir izšķiroši pārrobežu tirdzniecībai un būtiski, lai automatizēšanas rezultātā gūtu ekonomiju – uzņēmējdarbības pārskati norāda uz potenciālu, kas gadā varētu būt līdz pat 50 – 100 miljardiem EUR.

¹ Pētījumos (piem., *VISA International and the Commonwealth Business Council, 2004*) tiek apgalvots, ka, ekonomikā pieaugot elektroniski veikto maksājumu daļai par desmit procentiem, tiek stimulēts patēriņa pieaugums par pusprocentu.

² Ekonomijas aplēses balstās uz pētījumu *McKinsey study, 2005*.

Nacionālo maksājumu tirgu atvēršana jauniem pakalpojumu sniedzējiem un vienādu konkurences apstākļu nodrošināšana pastiprinās konkurenci un veicinās pārrobežu pakalpojumu sniegšanu. Finanšu pakalpojumu pircēji gūs labumu no pastiprinātas konkurences, pārredzamības un izvēles iespējām maksājumu pakalpojumu tirgū. Sagaidāms, ka tas veicinās cenu konvergenci dalībvalstu starpā un samazinās esošo cenu diapazonu par koeficientu 1:8³. Piemēram, ja cenu līmenis visdārgākajās valstīs nokristu līdz pašreizējam vidējam rādītājam, tas radītu milzīgus ietaupījumus un sniegtu viendabīgu maksājumu pieredzi patērētājiem un uzņēmumiem - piem., Itālijas un Spānijas lietotāji attiecīgi gūtu 5,4 miljardus EUR un 1,3 miljardus EUR lielus ietaupījumus. No cita aspekta raugoties, no tirgotāju pārskatiem par to, vai viņi spēj iegādāties pakalpojumus no konkurētspējīgākajiem pakalpojumu sniedzējiem ES, izriet, ka maksājumos ar karti viņi dažos gadījumos maksātu līdz pat 20 reizu mazāk.

Rūpniecībai ir jābūt centrālajai lomai, lai apzinātos vienotā maksājumu tirgus pilnu potenciālu. Tieši maksājumu pakalpojumu sniedzējiem nāksies atrisināt jautājumu, kā vislabāk integrēt sadrumstalotās nacionālās maksājumu infrastruktūras, lai gūtu labumu no iespējamās ekonomijas un varētu piedāvāt jaunus tehniskā ziņā progresīvus un efektīvus maksājumu pakalpojumus. Arī uzņēmumiem būs jābūt gataviem sadarboties ar šīm jaunajām maksājumu sistēmām. Tas prasīs no pakalpojumu sniedzējiem un uzņēmumiem ievērojamus ieguldījumus.

Tomēr maksājumu nozare *SEPA* programmā ir apņēmusies veikt šos ieguldījumus un līdz 2010. gadam pabeigt *SEPA* izveidi. Tiek uzskatīts, ka nozīmīgie ieguvumi atsvērs sākotnējās ieguldījumu izmaksas. Komisijas priekšlikums veicinās šos ieguldījumus un nozaru darbu attiecībā uz *SEPA*.

• **Vispārējais konteksts**

Pašreizējā situācija attiecībā uz maksājumu sistēmu ir neapmierinoša, un nav izpētīts viss potenciāls, kāds piemīt iekšējam tirgum. Noteikumi attiecībā uz maksājumu infrastruktūru Kopienā ir valstu līmenī, tie vēl nav pielāgoti vienotā tirgus vajadzībām. Tie nav veidoti tā, lai pārrobežu maksājumus apstrādātu tik pat efektīvi, kā to veic vietējo maksājumu gadījumā, un to starpā nepastāv konkurence. Nedaudzajām esošajām pārrobežu maksājumu sistēmām trūkst kritiskās masas (vienīgi 3 % maksājumu), un tās darbojas ar daudz augstākām vienības izmaksām, nekā vietējās sistēmas. No tā izriet šādi rezultāti.

- Pastāvošā maksājumu sistēma ir pārāk dārga. Pētījumi⁴ rāda, ka esošo sadrumstaloto nacionālo maksājumu sistēmu izmaksas ir apmēram 2 līdz -3 % IKP. Pašām bankām nākas segt lielu daļu no šīm izmaksām. Šobrīd bankas trešdaļu savu darbības izmaksu tērē maksājumiem. Bet visbeidzot uz visu tautsaimniecību un visiem finanšu pakalpojumu lietotājiem gulstas neefektīvās un konkurētspējīgās maksājumu sistēmas izmaksas.
- Patērētāji sūdzas par sadrumstalotības fenomena ietekmi. Viņiem ir ierobežota piekļuve tādiem produktiem, kas darbojas visā ES (piem., efektīvais tiešais debets

³ *CapGemini, 2005.*

⁴ *McKinsey, 2005.*, un citi, piem., *Van Hove, De Grauwe, T. ten Raa, EPC, Dutch National Bank, Sveriges Riskbank.*

nav pieejams pārrobežu ceļā). Bet vēl sliktāk ir tas, ka viņiem nav pieejami tie pakalpojumu sniedzēji no citām EK valstīm, kuri viņiem varētu nodrošināt lētākus un ātrākus pakalpojumus.

- Konkurences trūkums tirgū nodara kaitējumu mazumtirgotājiem. Dažas dalībvalstīs, kur maksājumu pakalpojumu sniedzēji var faktiski izmantot monopolstāvokli, mazumtirgotājiem jāmaksā līdz pat 5 % no viņu kopējā tirdzniecības apjoma ar kartēm. Komisijas pretmonopola iestāde un valstu iestādes jau veic izmeklēšanu ES debetkaršu un kredītkaršu tirgū.
- Arī lieli uzņēmumi cieš no šīs sadrumstalotības. Tie nevar iekļaut savos maksājumos rēķinu sastādīšanu.

- **Spēkā esošie noteikumi šā priekšlikuma darbības jomā**

Maksājumu tiesiskā regulējuma saskaņošanā panāktais progress ir samērā ierobežots. Eiropas Komisija ir pieņēmusi trīs tiesību aktus:

- o Ieteikumu 97/469/EK, kurā tika paredzēta klientu aizsardzība, izmantojot tādas elektronisko maksājumu pārbaudes instrumentus kā maksājumu kartes;
- o Direktīvu 97/5/EK, ar kuru atviegloja pārrobežu pārskaitījumus, nosakot kopējās klientu aizsardzības prasības;
- o Regulu 2560/2001 attiecībā uz pārrobežu maksājumiem, kurā likvidēja starpību pārrobežu maksājumiem un maksājumiem valsts robežās.

Lai gan Kopienas tiesību akti, jo īpaši regula par pārrobežu pārskaitījumiem, ļauj klientiem vieglāk un lētāk veikt iekšējā tirgū dažāda veida maksājumus euro un ir devusi impulsu nozaru iniciatīvai attiecībā uz vienoto euro maksājumu zonu (*SEPA*), tie vēl nav pietiekoši vienotā tirgus izveidošanai.

- **Atbilstība citām politikām un Kopienas mērķiem**

Vienotā tirgus izveidošana 1992. gadā un euro ieviešana 1999. gadā radīja pamatu EK finanšu tirgu integrācijai. Iniciatīva attiecībā uz integrētu un efektīvu EK maksājumu tirgu ir viens no izšķirošajiem pasākumiem Kopienas Lisabonas programmā⁵ un dod būtisku ieguldījumu Lisabonā nodibinātajās izaugsmes un nodarbinātības partnerattiecībās⁶, un tā saskan ar jaunākajiem EK finanšu tirgus politikas mērķiem (piem., Finanšu pakalpojumu rīcības plāns). Priekšlikumā paredzēto jauno EK maksājumu tirgus tiesisko regulējumu arī atbalstīs Komisijas centieni palielināt konkurenci, piemērojot konkurences politiku.

2) APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMS

- **Apspriešanās ar ieinteresētajām personām**

⁵ KOM (2005) 330 un SEK (2005) 981, 20.7.2005.

⁶ KOM(2005) 24, 2.2.2005.

Apspriešanās metodes, galvenās mērķnozares un respondentu vispārējais raksturojums

Komisija iepazinās ar ieinteresēto personu viedokli, šim nolūkam apspriežoties ar divām pastāvīgajām darba grupām⁷ un piedaloties daudzās divpusējās sanāksmēs un vairākās apspriežu kārtās attiecībā uz komplicētajiem jautājumiem, ko skar šī direktīva, un tās tehniskajiem aspektiem. Ieinteresēto personu devums ievērojami palīdzēja Komisijai. Nozares, kuru viedoklis tika uzklauts, aptver 25 dalībvalstu ES, un tās ir šādas - maksājumu nozare (bankas, elektroniskās naudas un mobilo maksājumu pakalpojumu sniedzēji, naudas pārvedumu nosūtītāju infrastruktūru nodrošinātāji, maksājumu karšu organizācijas, utt.), mazumtirgotāju apvienības (*Eurocommerce*), darba devēji, korporāciju finanšu vadība (*EACT, TWIST*), mazo un vidējo uzņēmumu organizācija, valstu patērētāju apvienības un Eiropas patērētāju apvienības (*BEUC, FIN-USE*), maksājumu nozares eksperti, konsultējošie uzņēmumi, utt..

Kopš 2000. - 2002. gada Komisija ir sagatavojusi⁸ paziņojumu, divus darba dokumentus⁹ un septiņus pētījumus par maksājumu iespējamo tiesisko regulējumu, lai tos varētu sabiedriski apspriest un novērtēt dalībvalstīs pastāvošo tirgus situāciju. Komisija 2003. gadā sagatavoja plašai sabiedriskai apspriešanai paziņojumu¹⁰ par to, kāda varētu būt jaunā tiesiskā regulējuma joma un saturs. Galīgo priekšlikumu sagatavoja 2004. - 2005. gadā ciešā sadarbībā ar divām pastāvīgajām ekspertu darba grupām un apspriežoties ar ieinteresētajām personām, un tas balstās uz sešiem darba dokumentiem, kas satur iespējamus noteikumu projektus un ietekmes novērtējumu.

Atbilžu kopsavilkums un tas, kā tās ņemtas vērā

Apkopojot Komisijas apspriežu rezultātus, visi respondenti atzina, ka ir vajadzīgi juridiski pasākumi, lai izveidotu vienotu iekšējo tirgu. Tomēr domas dalījās attiecībā uz to, kādai jābūt vajadzīgo juridisko pasākumu jomai un pakāpei. Visi respondenti uzskatīja par vēlamiem mērķiem esošo Kopienas dokumentu racionalizēšanu un konsolidēšanu. Topošajam tiesiskajam regulējumam ir jāatjaunina un jāsavieno dažādie Kopienas tiesību akti un jāaskaņo attiecīgie valstu tiesību akti vienā konsekventā juridiskā instrumentā.

To rezultāti ir publiski pieejami vietnē¹¹

http://europa.eu.int/comm/internal_market/payments/framework/index_en.htm.

• **Speciālu zināšanu vākšana un izmantošana**

Ņemot vērā šo priekšlikumu, Komisija plaši izmantoja neatkarīgu ekspertu sniegtas zināšanas. Vērtīgu pieredzi deva publiskās apspriedes un divu ekspertu darba grupu iesaistīšanās.

⁷ Valdības ekspertu darba grupa maksājumu sistēmas jautājumos (*Payment System Government Expert Group*) un Darba grupa maksājumu sistēmas tirgus jautājumos (*Payment System Market Group*).

⁸ Vairums dokumentu ir publiski pieejami vietnē http://europa.eu.int/comm/internal_market/payments/.

⁹ MARKT/208/2001 un MARKT/4007/2002.

¹⁰ KOM(2003) 718 galīgais.

¹¹ KOM (2000) 36 galīgais, KOM (2003) 718 galīgais.

- **Ietekmes novērtējums**

Lai sasniegtu nospraustos mērķus, kas izvirzīti jaunajam maksājumu tiesiskajam regulējumam, ietekmes novērtējumā pienācīga vērība tika piegriezta politiskās ieviešanas veidam (vai netiek paredzēta nekāda rīcība, vai paredzēta reglamentējoša pieeja, vai regulēšanas un tirgus pašregulēšanas apvienojums) un juridiskā instrumenta veidam (vai tai jābūt regulai vai direktīvai). Šīs direktīvas izvēlētajā jomā Komisija lēma par šādām alternatīvām.

uzdevums - Mērķis Nr. 1 - palielināt konkurenci valstu tirgu starpā un garantēt vienādus konkurences apstākļus.

Alternatīva Nr. 1. Saglabāt pastāvošo sadrumstaloto tirgus piekļuves prasību *status quo*.

Alternatīva Nr. 2. Saskaņot tirgus piekļuves prasības maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nav kredītiestādes, un ieviest maksājumu iestādēm īpašu licenci.

Novērtējums attiecībā uz dalībvalstu dažādo tirgus piekļuves nosacījumu iespējamo sociālo un ekonomisko ietekmi apstiprināja, ka esošā situācija apdraud vienotā tirgus darbību un rada būtiskus šķēršļus ienākšanai tirgū. Atšķirības tirgus piekļuves prasību ziņā traucē konkurenci, un tas izpaužas kā lielākas cenas attiecībā uz patērētājiem un lielāka peļņa valstu tirgos dominējošiem pakalpojumu sniedzējiem, kā arī mazāks novatorisms.

Komisija veica riska novērtējumu attiecībā uz to pakalpojumu sniedzēju uzņēmējdarbību, kas nav kredītiestādes, un konstatēja, ka saistītie riski krasi atšķiras no kredītiestāžu riskiem. Netika konstatēti empīriski pierādījumi par nozares problēmām vai bankrota gadījumiem, kas pamatotu tādas pašas prasības kā kredītiestāžu uzņēmējdarbībai. Nepastāv konkrēti aizsardzības mērķi – nav nekādas noguldītāju aizsardzības, nav attiecīgo sistēmu sistēmiska nozīmīguma, un finanšu sistēmas integritāte un stabilitāte nav apdraudēta. Pienācīgi līdzsvarots kvalitatīvu piesardzības prasību kopums vislabāk varētu atbilst tam operacionālajam un ierobežotajam finansiālajam riskam, ar ko maksājumu iestādes saskaras savā darbā. Kvantitatīvās prasības (piemēram, kapitāla prasības) ir uzskatāmas par neproporcionālām attiecībā uz risku, un tās varētu pārlieku noslogot mazos pakalpojumu sniedzējus un jaunienācējus tirgū.

Mērķis Nr. 2 – palielināt tirgus pārskatāmību pakalpojumu sniedzējiem un lietotājiem.

Alternatīva Nr. 1. Tirgus pašregulēšana.

Alternatīva Nr. 2. Paturēt atšķirīgos valstu režīmus.

Alternatīva Nr. 3. Standartizētas ES līmeņa prasības attiecībā uz pārskatāmību un informāciju.

Variants, kas paredz tirgus pašregulēšanu, tika noraidīts sakarā ar to, ka šobrīd ir maza atbilstība patērētāju informēšanas prasībām un trūkst pārskatāmības. Valstu noteikumiem ir tāda priekšrocība, ka tajos var ņemt vērā valstij specifiskos maksājumu pakalpojumus, bet tie ierobežo efektivitāti, tirgus pārskatāmību un klientu izvēli

plašākā Eiropas tirgū. Vairākums maksājumu nozares pārstāvju un lietotāju apvienību deva priekšroku standartizācijai. Sagaidāms, ka EK tiesību akti, kas kodificē viena juridiskā instrumentā visas Kopienas prasības un valstu prasības attiecībā uz informāciju, dod visaugstākos ekonomiskos rezultātus, ko panāks ar vienkāršošanu un juridisko noteiktību.

Mērķis Nr. 3 – lietotāju un pakalpojumu sniedzēju tiesības un pienākumi.

Alternatīva Nr. 1. Paturēt dažādo valstu noteikumu *status quo*.

Alternatīva Nr. 2. Paredzēt juridisko noteiktību attiecībā uz lietotāju un pakalpojumu sniedzēju pamattiesībām un pamatpienākumiem, lai panāktu augstāka līmeņa patērētāju aizsardzību un uzlabotu efektivitāti.

Šobrīd pastāv 25 dažādi valstu normatīvu kopumi, kas labi darbojās maksājumu tirgū, kamēr pārrobežu maksājumiem un vienotajam tirgum nebija svarīgas nozīmes. Līdz ar vienotā tirgus izveidošanu un vēlāk ar euro ieviešanu rodas nepieciešamība pēc saskaņošanas. Jo īpaši tas attiecas uz situācijām, kad valstu normatīvi, kas saglabā nacionālās atšķirības, traucē pārrobežu maksājumus un neļauj efektīvāk izvērst Eiropas mēroga maksājumu pakalpojumus.

Konsekventa pieeja pakalpojumu sniedzēju un lietotāju tiesībām un pienākumiem ļaus efektīvāk un augstākā automatizācijas pakāpē veikt tūlītējo apstrādi Eiropas mērogā.

Komisija veica pilnu ietekmes novērtējumu, kas minēts darba programmā, un tā pārskats ir pieejams vietnē http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/impact/docs/SEC_2005_1535_1_en.pdf

3) PRIEKŠLIKUMA TIESISKIE FAKTORI

- **Ierosinātā procesa kopsavilkums**

Priekšlikums sastāv no šādiem trim galvenajiem pasākumu kopumiem.

Tiesības sniegt sabiedrībai maksājumu pakalpojumus (II sadaļa).

Tirgus piekļuves prasību saskaņošana maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nav kredītiestādes, ir vērsta uz to, lai radītu vienādus konkurences nosacījumus, veicinātu lielāku konkurenci valstu tirgos un atspoguļotu tirgus virzību pēdējos gados, dodot impulsu jaunas pakalpojumu sniedzēju paaudzes ienākšanai tirgū. Ar jauno maksājumu iestāžu licenci arī tiks vienotā veidā pārņemts ESAO Finanšu darījumu darba grupas VI īpašais ieteikums. Atteikšanas tiesību ieviešana attiecībā uz noteiktu kategoriju naudas pārvedumu nosūtītājiem veicinās šo pakalpojumu sniedzēju pakāpenisku pāreju no pagrīdes ekonomikas uz legālo sektoru.

Prasības attiecībā uz pārskatāmību un informāciju (III sadaļa).

Komisija uzskata, ka skaidri un konsekventi noteikumi attiecībā uz maksājumu pakalpojumu pārskatāmību palielinātu konkurenci, paplašinātu patērētāju izvēles iespējas un pastiprinātu aizsardzību. Ar direktīvu maksājumu pakalpojumiem tiks ieviestas skaidras un kodolīgas prasības attiecībā uz informāciju, un tās aizstās 25 valstu normatīvu kopumus.

Maksājumu pakalpojumu lietotāju un pakalpojumu sniedzēju tiesības un pienākumi (IV sadaļa).

Maksājumu pakalpojumu lietotāju un pakalpojumu sniedzēju pamattiesību un pamatpienākumu skaidrība un noteiktība ir būtiska, lai varētu attīstīt mūsdienīgu elektronisko norēķinu sistēmu, lai lietotāji tai uzticētos un lai modernā uzņēmējdarbība būtu efektīva mūsdienu maksājumu tirgū.

- **Juridiskais pamats**

Priekšlikuma juridiskais pamats ir EK Līguma 47. panta 2. punkts un 95. panta 1. punkts.

- **Subsidiaritātes princips**

Subsidiaritātes principu piemēro, ciktāl priekšlikums nav Kopienas ekskluzīvā kompetencē.

Dalībvalstis nevar pietiekami labi sasniegt priekšlikuma mērķus šādu iemeslu dēļ.

Maksājumus reglamentējošie noteikumi ir pausti dažādos valstu tiesību aktos, kas bieži neļauj radīt Eiropas maksājumu standartus, konvencijas un infrastruktūras. Juridiska nenoteiktība maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un lietotājiem un tas, ka nav saskaņotu pakalpojumu sniedzēju un lietotāju pamattiesību un pamatpienākumu, kavē Eiropas mēroga maksājumu sistēmu izvēšanu, brīvu pakalpojumu sniegšanu un valstu maksājumu tirgu konkurenci.

Priekšlikuma mērķi būs labāk sasniedzami ar Kopienas rīcību šādu iemeslu dēļ.

Elektronisko mazumtirdzniecības maksājumu tirgu integrācijas procesa apjoms un sarežģītības pakāpe ir līdzīga tai, kāda bija, ieviešot euro, un dalībvalstis pašas nevar pārvarēt esošos šķēršļus un koordinēt visus iesaistītos dalībniekus.

Tas, ka vienlaikus pastāv trīs Kopienas tiesību akti un 25 dalībvalstīs jau atšķiras valstu normatīvie akti, rada sašķeltu tiesiskā regulējuma sistēmu, kas reizēm pārklājas, un tas ir kļuvis par šķērslī ceļā uz maksājumu tirgu integrēšanu.

Priekšlikuma rezultātā tiks pilnībā saskaņoti tie jautājumi, kas vajadzīgi, lai pārvarētu šķēršļus vienotā maksājumu tirgus izveidošanai, un kas tika identificēti atklātajā apspriedē ar ieinteresētajām personām.

Tāpēc priekšlikums atbilst subsidiaritātes principam.

- **Proporcionalitātes princips**

Priekšlikums atbilst proporcionalitātes principam šādu iemeslu dēļ.

Ierosinātā direktīva atstās maksimālu diapazonu nozares pašregulācijai. Tā vienīgi saskaņos tos jautājumus, kas vajadzīgi, lai pārvarētu vienotā tirgus juridiskos šķēršļus, nereglamentējot tos jautājumus, kas varētu pārsniegt minētās jomas ietvarus. Ierosinātās darbības ir arī proporcionālas tām valstu tiesību sistēmām, kas pastāv šajā

jomā, piemēram, civiltiesībām vai krimināltiesībām. Dažās jomās ir iespējamas valstu atkāpes, kas tiek savstarpēji atzītas. Dalībvalstis attiecīgā gadījumā drīkst ieviest nacionālas alternatīvas vai saglabāt tādu praksi, kas šobrīd ir efektīvāka par to, kas paredzēta šajā direktīvā.

Visiem ierosinātajiem noteikumiem ir veikta proporcionalitātes pārbaude, un attiecībā uz tiem notika intensīvas apspriedes, lai nodrošinātu pienācīgu un proporcionālu reglamentāciju. Tas ir atspoguļots noteikumos attiecībā uz maksājumu iestādēm, atrunā par atteikšanos, prasībās attiecībā uz informāciju, kuru apjoms ir samērots ar konkrētajiem pakalpojumiem, un lietotāju grupu diferencēšanā.

- **Instrumentu izvēle**

Ierosinātie instrumenti. Vienota maksājumu tirgus izveidošanai vajadzīga gan nozares pašregulācija, lai integrētu valsts dažādās maksājumu infrastruktūras un pakalpojumus, gan reglamentējošā darbība, lai nodrošinātu šim procesam vajadzīgo juridisko pamatu. Tādēļ Komisija ierosina direktīvu, kas uzsver un veicina nozares pašregulāciju.

Līdzekļi ir adekvāti šādu iemeslu dēļ.

Komisija ierosina direktīvu, nevis regulu, jo šādi tiek ievērots vajadzīgais subsidiaritātes un proporcionalitātes princips. Direktīva apvienojumā ar pilnīgu saskaņošanu ļaus sasniegt vajadzīgo juridiskās noteiktības pakāpi, vienlaikus ļaujot to mērķtiecīgi īstenot valstīs.

4) IETEKME UZ BUDŽETU

Šis priekšlikums neietekmē Kopienas budžetu.

5) PAPILDU INFORMĀCIJA

- **Modelēšana, izmēģinājuma posms un pārejas posms**

Dažiem jau izveidotiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būs pārejas posms attiecībā uz atbilstību šīs direktīvas II sadaļas noteikumiem.

- **Vienkāršošana**

Priekšlikums paredz tiesību aktu vienkāršošanu, valsts iestāžu (EK vai atsevišķu valstu) administratīvo procedūru vienkāršošanu un administratīvo procedūru vienkāršošanu privātajās iestādēs.

Ierosinātā direktīva nodrošinās vienkāršotu un pilnībā saskaņotu sistēmu, kas aizstāj Direktīvu 97/5/EK, Ieteikumu 87/598/EEK, 88/590/EEK un 97/489/EK, Direktīvas 97/7/EK 8. pantu un Direktīvas 2002/65/EK 8. pantu.

Maksājumu pakalpojumu sniedzēju uzraudzība tiks ievērota saskaņota un konsekventa pieeja ar vienādiem noteikumiem visām dalībvalstīm, un tas palīdzēs vienkāršot administratīvās procedūras.

Priekšlikums vienkāršos procedūras privātajās iestādēs, aizstājot 25 valstu noteikumu

kopumus ar vienu noteikumu kopumu visam tirgum.

- **Spēkā esošo tiesību aktu atcelšana**

Ja priekšlikumu pieņems, spēkā esošie tiesību akti būs jāatceļ.

Kopienas Lisabonas programmas ieviešana:

Priekšlikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA

par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū

un par Direktīvas 97/7/EK, 2000/12/EK un 2002/65/EK grozīšanu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 47. panta 2. punkta pirmo un trešo teikumu un 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu¹²,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu¹³,

ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas atzinumu¹⁴,

saskaņā ar Līguma 251. pantā paredzēto procedūru¹⁵,

tā kā:

- (1) Lai izveidotu iekšējo tirgu, ir svarīgi Kopienā nojaukt visas iekšējās robežas, lai atļautu brīvu preču, personu, pakalpojumu un kapitāla kustību. Tādēļ ir būtiski, lai pareizi darbotos maksājumu pakalpojumu vienotais tirgus. Šobrīd šā tirgus darbību traucē saskaņotības trūkums.
- (2) Šobrīd dalībvalstu maksājumu pakalpojumu tirgus tiek organizēts atsevišķi saskaņā ar valstu tiesību aktiem, un maksājumu pakalpojumu tiesiskais regulējums ir saskaldīts 25 valstu tiesiskajās sistēmās.
- (3) Situāciju nav pietiekoši uzlabojuši jau pieņemtie Kopienas tiesību akti, proti, Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 27. janvāra Direktīva 97/5/EK par pārrobežu pārskaitījumiem¹⁶ un Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 19. decembra

¹² OV C [...], [...], [...]. lpp.

¹³ OV C [...], [...], [...]. lpp.

¹⁴ OV C [...], [...], [...]. lpp.

¹⁵ OV C [...], [...], [...]. lpp.

¹⁶ OV L 43, 14.2.1997., 25. lpp.

Regula (EK) Nr. 2560/2001 par pārrobežu maksājumiem euro¹⁷, ne arī Komisijas 1987. gada 8. decembra Ieteikums 87/598/EEK par Eiropas Rīcības kodeksu elektroniskajiem maksājumiem (attiecības starp finanšu iestādēm, tirgotājiem, pakalpojumu uzņēmumiem un klientiem)¹⁸, Komisijas 1988. gada 17. novembra Ieteikums 88/590/EEK attiecībā uz maksājumu sistēmām un jo īpaši attiecībām starp kartes turētāju un kartes emitentu¹⁹, vai Komisijas 1997. gada 30. jūlija Ieteikums 97/489/EK attiecībā uz darījumiem ar elektronisko maksājumu instrumentiem un jo īpaši attiecībām starp kartes turētāju un emitentu²⁰. Tas, ka vienlaikus pastāv valstu noteikumi un nepilnīga Kopienas sistēma, ir radījis pretrunas un juridisko nenoteiktību, kuras iemesli ir noteikumu jomu pārklāšanās.

- (4) Tādēļ ir būtiski Kopienas līmenī izveidot mūsdienīgu un konsekventu tiesisko regulējumu maksājumu pakalpojumiem.
- (5) Šai sistēmai ir jānodrošina koordinācija starp valstu noteikumiem par piesardzības prasībām un jaunu maksājumu pakalpojumu sniedzēju piekļuvi tirgum, prasībām attiecībā uz informāciju un attiecīgajām maksājumu pakalpojumu lietotāju tiesībām un pienākumiem. Šajā sistēmā ir jāsauglabā noteikumi, ko paredz Regula (EK) Nr. 2560/2001, ar kuru tika izveidots vienotais tirgus maksājumiem euro, ciktāl tie attiecas uz cenām. Noteikumi, ko paredz Direktīva 97/5/EK, un ieteikumi, kas sniegti Ieteikumā 87/598/EEK, 88/590/EEK un 97/489/EK, ir jāiekļauj vienotā saistošā tiesību aktā.
- (6) Tomēr nebūtu pareizi, ja šis tiesiskais regulējums būtu pilnībā izsmeļošs. Tā piemērošana ir jāprecizē sīkāk attiecībā uz tādiem pakalpojumu sniedzējiem, kuru galvenais darbības veids ir maksājumu pakalpojumu sniegšana maksājumu pakalpojumu lietotājiem. To arī nav pareizi piemērot tādiem pakalpojumiem, kur naudas līdzekļu nodošanu no maksātāja maksājuma saņēmējam vai to transportēšanu veic vienīgi banknotēs un monētās vai kur nodošanu veic ar čekiem, vekseli, parādzīmi vai citiem instrumentiem, kuponiem vai kartēm, kas izrakstītas maksājumu pakalpojumu sniedzējam vai citai personai, lai maksājumu saņēmēja rīcībā nodotu līdzekļus. Lai gan tiesiskajam regulējumam ir jāattiecas uz maksājumu pakalpojumu lietotājiem un to attiecībām ar maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vienmēr, kad tie izmanto maksājumu pakalpojumus, daži noteikumi nav jāpiemēro darījumiem, kas pārsniedz noteiktu summu, jo lietotājam varētu būt iespēja apspriest ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju specifiskākus un piemērotākus noteikumus.
- (7) Ir jānosaka maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas, kas var likumīgi sniegt šos pakalpojumus visā Kopienā, proti, kredītiestādes, kas pieņem noguldījumus no lietotājiem, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz ko jāturpina attiecināt piesardzības prasības saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta Direktīvu 2000/12/EK par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu²¹, elektroniskās naudas iestādes, kas emitē elektronisko naudu, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz ko jāturpina attiecināt piesardzības prasības saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. septembra Direktīvu 2000/46/EK par elektroniskās naudas

¹⁷ OV L 344, 28.12.2001., 13. lpp.

¹⁸ OV L 365, 24.12.1987., 72. lpp.

¹⁹ OV L 317, 24.11.1988., 55. lpp.

²⁰ OV L 208, 2.8.1997., 52. lpp.

²¹ OV L 126, 26.5.2000., 1. lpp.

iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību²², un pasta žironorēķinu iestādes, kam ir tādas tiesības saskaņā ar valsts vai Kopienas tiesību aktiem.

- (8) Tomēr, lai likvidētu juridiskos šķēršļus iekļūšanai tirgū, ir jāizveido vienota licence visiem tādu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nav saistīti ar noguldījumu pieņemšanu vai elektroniskās naudas emisiju. Tādēļ ir jāievieš ceturta pakalpojumu sniedzēju kategorija, šē turpmāk saukta „maksājumu iestādes”, paredzot atļauju saskaņā ar stingriem un pilnīgiem noteikumiem veikt visā Kopienā maksājumu pakalpojumus fiziskām un juridiskām personām, kas neietilpst jau esošajās kategorijās. Tādējādi uz šiem pakalpojumiem attiektos vieni un tie paši nosacījumi visā Kopienā.
- (9) Nosacījumiem, ar kādiem piešķir un saglabā maksājumu iestāžu atļaujas, jāietver piesardzības prasības proporcionāli tam darbības un finansiālajam riskam, ar ko šīs iestādes sastopas savā uzņēmējdarbībā. Šīm prasībām ir jāatspoguļo fakts, ka maksājumu iestādes iesaistās konkrētākā un ierobežotākā darbības jomā un rada šaurāka diapazona riskus, kurus ir vieglāk uzraudzīt un kontrolēt, nekā riskus, kas rodas kredītiestāžu darbības spektrā. Jo īpaši maksājumu iestādēm ir jāizslēdz pieņemt no lietotājiem noguldījumus, un tām jāatļauj izmantot vienīgi lietotāju pieņemtus fondus maksājumu pakalpojumu sniegšanai. Jāparedz noteikumi, ka klientu fondi jātur atsevišķi no tādiem maksājumu iestādes fondiem, kas paredzēti citai uzņēmējdarbībai. Uz maksājumu iestādēm arī jāattiecinā efektīvi noteikumi, ar kuriem novērš nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu.
- (10) Dalībvalstīm jānorāda iestādes, kas atbild par atļauju piešķiršanu maksājumu iestādēm, kārtējo pārbaužu veikšanu un lēmumiem attiecībā uz atļaujas atsaukšanu. Lai nodrošinātu līdzvērtīgus konkurences apstākļus, dalībvalstīm nevajag piemērot maksājumu iestādēm citas prasības, izņemot tās, kas noteiktas šajā direktīvā. Tomēr jāparedz, ka visus kompetento iestāžu lēmumus iespējams apstrīdēt tiesā. Turklāt kompetento iestāžu uzdevumi nevar skart maksājumu sistēmu pārraudzību – šis uzdevums saskaņā ar EK Līguma 105. panta 2. punkta ceturta ievilkuma noteikumiem jāveic Eiropas Centrālo banku sistēmai.
- (11) Ievērojot to, ka ir vēlams reģistrēt visu to personu identitāti un datus, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, un vienoties ar tām par to, kādā mērā notiek pieņemšana, neatkarīgi no tā, vai tās spēj izpildīt visu nosacījumu diapazonu, lai saņemtu maksājumu iestādes atļauju, tā lai tās netiktu virzītas nelegālas saimnieciskās darbības jomā, ir jāparedz mehānisms, ar kādu tie maksājumu sniedzēji, kas nespēj izpildīt visus šos nosacījumus, tomēr var tikt uzskatīti par maksājumu iestādēm. Šim nolūkam ir lietderīgi ļaut dalībvalstīm iekļaut šādas personas maksājumu iestāžu reģistrā, nepiemērojot visus atļaujas piešķiršanas nosacījumus. Tomēr ir svarīgi paredzēt iespēju izdarīt atkāpi, kas ikvienā gadījumā ir atkarīga no stingrām prasībām attiecībā uz darījumu apjomu un nozīmīgumu sabiedrības interešu aspektā. Ir svarīgi arī noteikt, ka gadījumos, kad piemērota atkāpe, Kopienā sniegtos maksājumu pakalpojumus drīkst sniegt vienīgi reģistrācijas dalībvalstī.

²² OV L 275, 27.10.2000., 39. lpp.

- (12) Maksājumu pakalpojumu sniedzēja darbībai ir svarīgi, lai viņš varētu darboties maksājumu sistēmās vai piedalīties šādās sistēmās. Lai nodrošinātu vienādu attieksmi visā Kopienā dažādažādajām maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijām saskaņā ar to konsultatīvās uzraudzības licenci, ir svarīgi precizēt noteikumus attiecībā uz piekļuvi maksājumu pakalpojumu sniegšanai un piedalīšanos maksājumu sistēmās. Jāparedz noteikums par nediskriminējošu attieksmi pret maksājumu iestādēm un kredītiestādēm attiecībā uz to darbošanos maksājumu sistēmās un to piekļuvi tām.
- (13) Jāpieņem noteikumu kopums, lai nodrošinātu maksājumu pakalpojumu nosacījumu pārredzamību.
- (14) Šī direktīva nav jāpiemēro maksājumiem, ko veic skaidrā naudā vai ar čeku, jo to īpašības neļauj tos apstrādāt tik pat efektīvi kā citus maksājuma līdzekļus, jo īpaši elektroniskos maksājumus.
- (15) Šajā direktīvā paredzētie noteikumi par maksājumu pakalpojumu nosacījumu pārredzamību un par tiesībām un pienākumiem saistībā ar maksājumu pakalpojumu sniegšanu un to izmantošanu nav jāpiemēro, ja maksājuma darījuma summa pārsniedz EUR 50 000, jo maksājumus virs šādas summas parasti neapstrādā tādā pašā veidā, tos bieži nogādā pa citiem tīkliem un tie ir pakļauti citām tehniskajām un juridiskajām procedūrām, kas ir jā saglabā.
- (16) Šai direktīvai ir jāprecizē maksājumu pakalpojumu sniedzēju pienākumi nodrošināt informāciju maksājumu pakalpojumu lietotājiem, kam jābūt vienādi augsta līmeņa skaidrai informācijai par maksājumu pakalpojumiem, lai veiktu uz informāciju balstītu izvēli un varētu iepriekties visā ES. Pārskatāmības nolūkos šī direktīva nosaka prasības nodrošināt vajadzīgās informācijas sniegšanu pietiekošā apjomā maksājumu pakalpojumu lietotājiem gan attiecībā uz maksājumu pakalpojumu līgumu, gan maksājuma darījumu.
- (17) Ir svarīgi saskaņot maksājumu pakalpojumu nosacījumu pārskatāmību, jo maksājumu pakalpojuma lietotājam, lai veiktu uz informāciju balstītu izvēli par labu kādam no maksājumu pakalpojumiem, jābūt skaidrai informācijai par maksājumu pakalpojumiem. Jānosaka prasības nodrošināt vajadzīgās informācijas sniegšanu pietiekošā apjomā gan attiecībā uz maksājumu pakalpojumu līgumu, gan maksājuma darījuma autorizāciju un izpildi, nepārslogojot maksājumu pakalpojumu lietotāju ar nevajadzīgām detaļām.
- (18) Informācijas prasībām jābūt samērīgām ar lietotāju vajadzībām, un informācija ir jāpaziņo parastajā veidā. Tomēr informācijas prasībām vienreizēja maksājuma darījumam jāatšķiras no tāda ietvarlīguma informācijas prasībām, kurā paredz maksājumu darījumu virkni.
- (19) Lai atvieglotu klientu mobilitāti, maksājumu pakalpojumu lietotājiem jābūt iespējai izbeigt tādu ietvarlīgumu, kas noslēgts uz ilgstošāku laiku vai uz nenoteiktu laiku, nenosakot maksu par līguma izbeigšanu. Tomēr attiecīgā gadījumā uz šīm tiesībām jāattiecinā līgumā paredzēti nosacījumi par iepriekšēju paziņošanu.
- (20) Mikromaksājumiem jābūt lētai un viegli izpildāmai alternatīvai lētu preču un pakalpojumu gadījumā, un tie nav jāpārslogo ar pārmērīgām prasībām. Tādēļ ir jāvienkāršo attiecīgās informācijas prasības un noteikumi par to izpildi. Jānosaka skaidri noteikumi par to, kā maksājumu pakalpojumu lietotājam jāautorizē darījumi.

Tas ir svarīgi, lai nodrošinātu lietotāju uzticēšanos un garantētu maksājumu darījumā iesaistītajām personām juridisko noteiktību, jo gadījumā, ja nav pienācīgas autorizācijas, šie darījumi nebūs spēkā un dos tiesības maksātājam nekavējoties saņemt kompensāciju. Ir būtiski svarīgi noteikt maksājumu pakalpojumu sniedzēja un maksājumu pakalpojumu lietotāja saistības, lai nodrošinātu, ka tiek ievērota maksājumu pārbaudes instrumentu drošība, un lai saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem noteiktu līguma pārkāpumu un novērtētu sekas, kas izriet no šādas līguma pārkāpšanas.

- (21) Lai stimulētu maksājumu pakalpojumu lietotāju nevilcinoties ziņot savam pakalpojumu sniedzējam par jebkuru maksājumu pārbaudes instrumenta zādzību vai nozaudēšanas gadījumu un tādējādi samazināt neautorizētu darījumu risku, lietotāja atbildībai jābūt ierobežotas summas apmērā līdz brīdim, kad viņš informē maksājumu pakalpojumu sniedzēju par nozaudēšanu vai zādzību, ja vien maksājumu pakalpojumu lietotājs nav rīkojies krāpnieciski vai pieļāvis rupju nolaidību. Turklāt, tiklīdz lietotājs ir informējis maksājumu pakalpojumu sniedzēju, ka viņa maksājumu pārbaudes instrumenta drošība var būt mazinājusies, no lietotāja nav jāprasa segt jebkādas turpmākos zaudējumus, kas izriet no šā instrumenta neatļautas lietošanas. Ja lietotāja maksājumu pārbaudes instruments nav ne pazaudēts, ne nozagts, attiecībā pret viņu nedrīkst iestāties nekādas finansiālas sekas, kas izriet no neatļautas lietošanas.
- (22) Ir jāparedz noteikumi, kas reglamentē zaudējumu sadalījumu neatļautu maksājumu darījumu gadījumā. Tomēr šie noteikumi nav jāattiecinā uz maksājumu pakalpojumu lietotājiem, kas ir tādi uzņēmumi, kuri pārsniedz mikrouzņēmumu apmēru, kas definēts Komisijas 2003. gada 6. maija Ieteikumā 2003/361/EK par mazo un vidējo uzņēmumu definīciju, kurš publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2003. gada 20. maijā²³, jo šādu uzņēmumu situācija parasti ļauj tiem novērtēt krāpšanas risku un veikt kompensācijas pasākumus.
- (23) Gadījumos, kad lietotājs izvirza prasību par maksājuma darījuma kompensēšanu, ja summa netika precizēta, tiesības uz kompensāciju nedrīkst ietekmēt maksātāja savstarpējās saistības attiecībā pret maksājuma saņēmēju par precēm vai pakalpojumiem, kas pasūtīti vai izlietoti vai par ko likumīgi noteikta maksa vai lietotāja tiesības attiecībā uz maksājuma uzdevuma atsaukšanu.
- (24) Ņemot vērā, cik ātri modernās pilnībā automatizētās maksājumu sistēmas apstrādā maksājumu darījumus, kas nozīmē to, ka pēc noteikta brīža nevar atsaukt maksājumu uzdevumus bez lielām izmaksām par manuālu operāciju, ir viennozīmīgi jānosaka brīdis, līdz kuram iespējams veikt atsaukumus, lai apstrāde būtu efektīva un vienlaikus tiktu nodrošināta juridiskā noteiktība visām iesaistītajām pusēm. Šis laika brīdis jādefinē kā brīdis, kurā maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpilda pieņemšanu, un jānosaka, ka tas tieši vai netieši jādara zināms maksājumu pakalpojumu lietotājam.
- (25) Attiecībā uz pilnībā integrētu tūlītēju maksājumu apstrādi un juridisko noteiktību par jebkādu pakārtotu saistību izpildi maksājumu pakalpojumu lietotāju starpā ir būtiski, lai visu summu, ko pārskaita maksātājs, ieskaitītu maksājuma saņēmēja kontā. Attiecīgi arī jāparedz, ka nevienam no starpniekiem, kas iesaistīti maksājumu darījumu veikšanā, nav iespējams veikt atskaitījumus no pārskatītās summas. Tomēr jānosaka

²³ OV L 124, 20.5.2003., 36. lpp.

iespēja slēgt izteiktu vienošanos starp maksājuma saņēmēju un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju par to, lai pēdējais šeit minētais atskaitītu savu maksu. Tam jāattiecas vienīgi uz tādu maksājumu gadījumiem, ko veic kādas dalībvalsts valūtā, kuros nav iesaistīta valūtas maiņa un kuros abi maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas Kopienā.

- (26) Pieredze rāda, ka pakalpojumu maksas dalīšana ir visefektīvākā sistēma, jo tā atvieglo maksājumu tūlītēju apstrādi. Tādēļ ir jāparedz noteikums, lai maksātāja un maksājumu saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji tiešā veidā iekasētu no viņiem pakalpojumu maksu. Tomēr tas jāpiemēro vienīgi tad, ja gan maksātāja, gan saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas Kopienā un darījumā nav jāveic valūtas maiņa.
- (27) Lai celtu maksājumu efektivitāti visā Kopienā, jāparedz maksimālais izpildes laiks - viena diena visiem tādiem maksātāja ierosinātiem maksājumiem, kur nav vajadzīga valūtas maiņa, ieskaitot pārskaitījumus un naudas pārvedumus. Visiem pārējiem maksājumiem, piemēram, maksājumiem, kurus ierosina maksājuma saņēmējs, ieskaitot tiešo debetu un maksājumus ar karti, ja nav izteiktas vienošanās starp maksājumu pakalpojumu sniedzēju un maksājumu pakalpojumu lietotāju par ilgāku izpildes laiku, jāpiemēro izpildes laiks viena diena. Tomēr maksājumu gadījumā, kas notiek tikai valsts robežās, lai ievērotu to, ka nacionālo maksājumu infrastruktūras bieži ir ļoti efektīvas, un lai novērstu jebkādu esošo pakalpojumu līmeņu pazemināšanos, dalībvalstīm jāļauj saglabāt noteikumus, kuros paredzēts īsāks izpildes laiks, nevis viena diena.
- (28) Ņemot vērā atšķirības starp noteikumiem, kas reglamentē maksājumu sistēmu darbību Kopienā, un tiem noteikumiem, kas reglamentē maksājumu sistēmas trešās valstīs, ir lietderīgi noteikumus par izpildi pilnā apmērā un par izpildes laiku ierobežot vienīgi līdz tiem gadījumiem, kad gan maksātāja, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas Kopienā.
- (29) Maksājumu pakalpojumu lietotājam ir svarīgi zināt maksājumu pakalpojumu faktiskās izmaksas un maksu, lai varētu izvēlēties sev piemēroto. Tādējādi ir jāaizliedz nepārredzamu cenu noteikšanas metožu izmantošana, jo tiek uzskatīts, ka šo metožu rezultātā lietotājiem ir ārkārtīgi sarežģīti noteikt maksājumu pakalpojuma faktisko cenu. Jo īpaši nedrīkst atļaut izmantot valutēšanas dienu par sliktu lietotājam.
- (30) Lai nodrošinātu maksājumu sistēmas vienmērīgu un efektīvu darbību, lietotājam jāspēj paļauties uz maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kurš veic maksājumu darījumu pareizi un savlaicīgi. Pirmkārt, pakalpojumu sniedzējs spēj novērtēt riskus, kas saistīti ar maksājumu darījumu, ko viņš pieņem izpildei. Otrkārt, maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksājumu sistēmu, veic pasākumus, lai atsauktu nepareizi vai kļūdaini izvietotus līdzekļus, un vairumā gadījumu lemj par darījuma izpildē iesaistītajiem starpniekiem. Treškārt, lielais veikto maksājumu darījumu skaits ļauj pakalpojumu sniedzējam savstarpēji novērst kļūdu un darbības traucējumu risku maksājumu sistēmā un atspoguļot šo risku maksā, ko tas nosaka. Ņemot vērā šos apsvērumus, ir pilnīgi piemēroti noteikt pakalpojumu sniedzēja stingru atbildību par tāda maksājumu darījuma izpildi, ko atzinis lietotājs. Tomēr šie noteikumi par precīzu atbildību nav jāattiecina pilnībā, ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas ārpus Kopienas.

- (31) Maksājumu pakalpojumu sniedzējam jāspēj viennozīmīgi norādīt informāciju, kas vajadzīga, lai izpildītu maksājuma uzdevumu. Tomēr, no otras puses, lai izvairītos no sadrumstalotības un neizjauktu integrētas maksājumu sistēmas veidošanu Kopienā, dalībvalstīm nedrīkst ļaut to tiesību aktos paredzēt prasību par konkrētu identifikatoru maksājumu darījumiem. Maksājumu pakalpojumu sniedzēja konkrētajai atbildībai jāaprobežojas ar to, lai pareizi tiktu veikts maksājuma darījums saskaņā ar maksājumu pakalpojumu lietotāja maksājuma uzdevumu.
- (32) Lai veicinātu efektīvu krāpšanas novēršanu un cīnītos pret krāpšanu maksājumos visā Kopienā, jāparedz noteikums par efektīvu apmainīšanos ar datiem maksājumu pakalpojumu sniedzēju starpā, kuriem jāatļauj vākt un apstrādāt personiskos datus, kas attiecas uz tādām personām, kuras iesaistītas ar maksājumiem saistītos krāpniecisko darījumos, kā arī apmainīties ar tiem. Visas šīs darbības jāveic saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti²⁴.
- (33) Jānodrošina valstu tiesību aktu noteikumu efektīva piemērošana, kas pieņemti atbilstoši šai direktīvai. Tādēļ ir jāpieņem attiecīgas procedūras, ar kuru palīdzību būs iespējams iesniegt sūdzības par tādiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nepilda šos noteikumus, un attiecīgā gadījumā nodrošināt, ka tiem tiek uzliktas samērīgas un iedarbīgas soda sankcijas.
- (34) Neskarot klientu tiesības griezties tiesā, dalībvalstīm jānodrošina pieejama un izmaksu ziņā atbilstoša to konfliktu atrisināšana starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un maksājumu pakalpojumu lietotājiem, kas izriet no šajā direktīvā noteiktajām tiesībām un pienākumiem.
- (35) Šī direktīva nedrīkst ierobežot valstu tiesību aktu noteikumus par sekām attiecībā uz atbildību par neprecizitātēm izteiksmē vai datu pārraidīšanā.
- (36) Tā kā ir jāpārbauda, vai šī direktīva darbojas efektīvi, un jāuzrauga vienota maksājumu tirgus izveides gaita, divus gadus pēc šīs direktīvas pārņemšanas perioda beigām jāpieprasa Komisijai sniegt pārskatu.
- (37) Tā kā ir pilnībā grozīti Direktīvas 97/5/EK noteikumi, tā ir jāatceļ.
- (38) Ir jānosaka sīkāki noteikumi attiecībā uz kredītkaršu negodīgu izmantošanu, jomu, ko aptver Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 20. maija Direktīva 97/7/EK par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem²⁵ un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīva 2002/65/EK par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK²⁶. Tādēļ šīs direktīvas attiecīgi jāgroza.
- (39) Tā kā saskaņā ar Direktīvu 2000/12/EK finanšu iestādes nav pakļautas tiem noteikumiem, ko piemēro kredītiestādēm, uz tām ir jāattiecinā tās pašas prasības, ko

²⁴ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.

²⁵ OV L 144, 4.6.1997., 19. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

²⁶ OV L 271, 9.10.2002., 16. lpp. Direktīva grozīta ar Direktīvu 2005/29/EK.

piemēro maksājumu iestādēm, lai tās varētu sniegt maksājumu pakalpojumus visā Kopienā. Tāpēc attiecīgi jāgroza Direktīva 2000/12/EK.

- (40) Juridiskās noteiktības labad ir lietderīgi noteikt pārejas noteikumus, saskaņā ar kuriem tās personas, kas ir uzsākušas maksājumu iestāžu darbību saskaņā ar valstu tiesību aktiem, pirms stājas spēkā šī direktīva, attiecīgajā dalībvalstī noteiktu laiku turpina šo darbību.
- (41) Tā kā ierosinātās rīcības mērķus, proti, vienota maksājumu pakalpojumu tirgus izveidošanu, nevar sasniegt pietiekamā apjomā dalībvalstis, kas darbojas atsevišķi, jo ir jāsaņem liels daudzums atšķirīgu noteikumu, kas šobrīd pastāv dažādo dalībvalstu tiesību sistēmās, un tādēļ to var labāk panākt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā izklāstīto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā izklāstīto proporcionālītātes principu šī direktīva nepārsniedz to, kas vajadzīgs minēto mērķu sasniegšanai.
- (42) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi jāpieņem saskaņā ar Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmumu 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību²⁷.

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I Sadaļa

Priekšmets, darbības joma un definīcijas

1. pants *Priekšmets*

Šī direktīva nosaka noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis izšķir šādas četras maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas:

- (a) kredītiestādes Direktīvas 2000/12/EK nozīmē;
- (b) elektroniskās naudas iestādes Direktīvas 2000/46/EK nozīmē;
- (c) pasta žironorēķinu iestādes, kas minētas Direktīvas 2000/12/EK 2. panta 3. punkta otrajā ievilkumā un kurām ir tiesības sniegt maksājumu pakalpojumus;
- (d) citas fiziskas vai juridiskas personas, kam saskaņā ar šīs direktīvas 6. pantu piešķirta atļauja sniegt maksājumu pakalpojumus visā Kopienā, šē turpmāk minētas „maksājumu iestādes”.

Šī direktīva arī nosaka noteikumus attiecībā uz pārskatāmības nosacījumiem un attiecīgās lietotāju un pakalpojumu sniedzēju tiesības un pienākumus saistībā ar maksājumu pakalpojumu sniegšanu profesionālās nodarbošanās vai uzņēmējdarbības veidā.

²⁷ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

Centrālās bankas, kas ir monetārās iestādes un iestādes, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, nav uzskatāmas par maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

2. pants *Darbības joma*

1. Šī direktīva attiecas tikai uz pielikumā uzskaitīto uzņēmējdarbību, kas sastāv no maksājumu darījumu izpildes fizisku vai juridisku personu uzdevumā, šē turpmāk sauktu „maksājumu pakalpojumi”, kurā vismaz viens no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas Kopienā.

Tomēr III un IV sadaļa neattiecas uz tādiem maksājumu pakalpojumiem, kuros darījuma summa pārsniedz EUR 50 000.

Šajā direktīvā maksājuma darījums ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja ierosināta darbība, kurā naudas līdzekļus nogulda, izņem vai pārskaita no maksātāja maksājuma saņēmējam neatkarīgi no tā, vai starp maksājumu pakalpojumu lietotājiem pastāv jebkāda veida saistības.

2. Ja nav paredzēts citādi, šī direktīva attiecas uz jebkurā valūtā veiktiem maksājumu pakalpojumiem.

3. pants *Darījumi, kas neietilpst direktīvas darbības jomā*

Šo direktīvu nepiemēro:

- (a) darījumiem, kas sastāv vienīgi no skaidrās naudas pārveduma no maksātāja maksājuma saņēmējam;
- (b) profesionālai naudas iekasēšanai un piegādei, ieskaitot tās transportēšanu, bez skaidrās naudas pārvēršanas virtuālā naudā vai elektroniskajā naudā Direktīvas 2000/46/EK nozīmē;
- (c) maksājumu darījumiem, kuri sastāv no skaidrās naudas iekasēšanas un piegādes, kas nav profesionāla darbība, bezpeļņas darbības vai labdarības ietvaros;
- (d) atmaksātājai naudai, ko maksājuma saņēmējs pēc maksājuma darījuma nodod maksātājam pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu lietotājs īsi pirms maksājumu darījuma veikšanas ar karti to tiešā veidā ir pieprasījis, pilnīgi neatkarīgi no summas, kas samaksāta par iegādātajām precēm vai pakalpojumiem;
- (e) ārvalstu valūtas maiņai vietējā valūtā un otrādi, t.i., darbībām „cash to cash”, ja naudas līdzekļi nav noguldīti skaidrā naudā maksājumu kontā;
- (f) maksājumu darījumiem, kas balstās uz kādu no šiem dokumentiem, kas izrakstīti maksājumu pakalpojumu sniedzējam, lai nodotu līdzekļus maksājuma saņēmēja rīcībā:
 - (i) čeki (papīra formā) saskaņā ar 1931. gada 19. marta Ženēvas Konvenciju, kas paredz vienotu likumu attiecībā uz čekiem;

- (ii) čeki (papīra formā), kas līdzīgi i) apakšpunktā minētajiem čekiem un ko reglamentē tādu dalībvalstu tiesību akti, kuras nav 1931. gada Ženēvas Konvencijas dalībnieces;
- (iii) kuponi (papīra formā);
- (iv) ceļojumu čeki (papīra formā);
- (v) vekseļi (papīra formā);
- (g) maksājumu darījumiem, ko veic maksājuma vai drošības mijieskaita un norēķinu sistēmas ietvaros vai starp mijieskaita vai norēķinu iestādēm, galvenajām darījumu otrām pusēm un/vai centrālajām bankām un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, ka arī to pārstāvniecībām vai to meitasuzņēmumiem, izņemot šā dokumenta 23. pantu;
- (h) tehnisko pakalpojumu nodrošinātāju sniegtajiem pakalpojumiem, kas atbalsta maksājumu pakalpojumu sniegšanu, kur to īpašumā nevienu brīdi nenonāk pārskaitāmie līdzekļi, ieskaitot datu apstrādi un saglabāšanu, drošības un privātuma aizsardzības pakalpojumus, datu un personu autentiskuma noteikšanu, informācijas tehnoloģiju un sakaru tīklu nodrošināšanu, terminālu un maksājumu pakalpojumiem izmantojamo mehānismu nodrošināšanu un uzturēšanu;
- (i) pakalpojumiem, ko var izmantot, lai iegādātos preces vai pakalpojumus vienīgi ierobežotā saistīto pakalpojumu sniedzēju tīklā, un kas balstās uz tādiem instrumentiem kā kuponi un kartes, ciktāl šādu instrumentu vērtība nav atmaksājama;
- (j) maksājumu darījumiem, ko izpilda ar mobilajiem telefoniem vai citām digitālajām vai informācijas tehnoloģiju ierīcēm, ja ir izpildīti visi šie nosacījumi:
 - (i) pakalpojumu sniedzējs – telekomunikāciju vai informācijas tehnoloģiju sistēmas vai tīkla operators ir cieši saistīts ar digitālo preču vai nodrošināto elektronisko sakaru pakalpojumu izstrādi;
 - (ii) preces un pakalpojumus nevar piegādāt bez pakalpojumu sniedzēja klātbūtnes;
 - (iii) nepastāv alternatīva atlīdzības saņemšanas iespēja;
- (k) maksājumu darījumiem, ko veic starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kā arī pārstāvniecībām vai meitasuzņēmumiem, neierobežojot 23. pantu, ko piemēro jebkurā gadījumā.

4. pants *Definīcijas*

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- (1) „*piederības dalībvalsts*” jēdziens nozīmē:
 - (i) gadījumā, ja maksājumu iestāde ir fiziska persona, to dalībvalsti, kurā atrodas maksājumu pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs;

- (ii) gadījumā, ja maksājumu iestāde ir juridiska persona, to dalībvalsti, kurā atrodas tās juridiskā adrese;
 - (iii) gadījumā, ja maksājumu iestādei saskaņā ar tās valsts tiesību aktiem nav reģistrētas mītnes, to dalībvalsti, kurā atrodas tās galvenais birojs;
- (2) „uzņēmēja dalībvalsts” ir dalībvalsts, kas nav piederības dalībvalsts un kurā maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir filiāle vai pārstāvniecība, vai kurā tas sniedz pakalpojumus;
 - (3) „maksājumu sistēma” ir naudas līdzekļu pārskaitīšanas sistēma, kurā ir oficiālas un standartizētas procedūras un kopīgi noteikumi attiecībā uz maksājumu darījumu apstrādi, mijieskaitu un/vai norēķināšanos;
 - (4) „maksātājs” ir fiziska vai juridiska persona, kurai ir tiesības rīkoties ar naudas līdzekļiem un kura atļauj šos līdzekļus pārskaitīt maksājuma saņēmējam;
 - (5) „maksājuma saņēmējs” ir fiziska vai juridiska persona, kura ir pārskaitāmo naudas līdzekļu gala saņēmējs;
 - (6) „maksājumu pakalpojumu lietotājs” ir fiziska vai juridiska persona, kas izmanto maksājumu pakalpojumu kā maksātājs vai maksājuma saņēmējs, vai gan kā maksātājs, gan kā maksājuma saņēmējs;
 - (7) „maksājumu konts” ir tāds konts uz maksājumu pakalpojumu lietotāja vārda, ko izmanto vienīgi maksājumu darījumiem;
 - (8) „līdzekļi” ir skaidrā nauda, virtuālā nauda un elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvā 2000/46/EK;
 - (9) „līdzekļu pieejamība” nozīmē to, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs var lietot maksājumu kontā esošos līdzekļus un par to netiek iekasēta maksa;
 - (10) „maksājuma uzdevums” ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja rīkojums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ar kuru pieprasa izpildīt maksājumu darījumu;
 - (11) „valutēšanas diena” ir atskaites brīdis, kuru maksājumu pakalpojumu sniedzējs lieto, lai aprēķinātu procentus par līdzekļiem, kas pārskaitīti no maksājumu konta vai uz to;
 - (12) „valūtas standarta kurss” ir maiņas kurss, ko izmanto par pamatu, lai aprēķinātu jebkādu valūtas maiņu, un ko iegūst no tāda avota, ko var pārbaudīt abas maksājumu pakalpojumu nolīguma puses;
 - (13) „autentiskuma noteikšana” ir procedūra, kas ļauj maksājumu pakalpojumu sniedzējam pārliecināties, ka lietotājs, kas dod maksājuma uzdevumu, to drīkst darīt;
 - (14) „valūtas standarta kurss” ir maiņas kurss, ko izmanto par pamatu, lai aprēķinātu jebkādu piemērojamos procentus, un ko iegūst no tāda avota, ko var pārbaudīt abas maksājumu pakalpojumu nolīguma puses;
 - (15) „unikālais identifikators” ir informācija, ko noteicis maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jānorāda, lai viennozīmīgi

identificētu otru maksājumu pakalpojumu lietotāju, kas iesaistīts maksājumu darījumā, un kas sastāv no *IBAN* (bankas konta numurs starptautiskajā formātā), *BIC* (bankas kods), bankas konta numura, kartes numura vai vārda;

- (16) „*pārstāvniecība*” ir fiziska vai juridiska persona, kas maksājumu pakalpojumu veikšanā rīkojas maksājumu iestādes vārdā;
- (17) „*maksājumu pārbaudes instruments*” ir jebkāds individuāls mehānisms (mehānismi) un/vai procedūru kopums, ko izmanto maksājumu pakalpojumu lietotājs, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējs varētu noteikt maksājuma uzdevuma autentiskumu. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs to nenodrošina, tad maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs var vienoties par kāda cita instrumenta izmantošanu maksājuma uzdevumu autentiskuma noteikšanai, kas var kalpot arī citiem uzdevumiem;
- (18) „*distances saziņas līdzekļu*” jēdziens attiecas uz jebkuriem līdzekļiem, kurus bez maksājumu pakalpojumu sniedzēja un maksājumu pakalpojumu lietotāja vienlaicīgas fiziskās klātbūtnes var izmantot maksājumu pakalpojuma līguma slēgšanai;
- (19) „*pastāvīgs informācijas nesējs*” ir jebkurš līdzeklis, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam sniedz iespēju uzglabāt informāciju, kura ir adresēta personīgi viņam, tā, lai informācijas saturam atbilstošā laikposmā tā būtu pieejama turpmākai izmantošanai un lai būtu iespējama uzglabātās informācijas neizmainīta reproducēšana; pie pastāvīgajiem informācijas nesējiem pieder kontu izrakstu printera izdrukas, disketes, lasāmatmiņas kompaktdiski *CD-ROM*, *DVD* un cietais disks personālajā datorā, uz kura glabā elektronisko pastu, taču tie neiekļauj interneta vietnes, ja vien tās neatbilst šā punkta pirmajā ievilkumā noteiktajiem kritērijiem;

II SADAĻA Maksājumu pakalpojumu sniedzēji

1. nodaļa Maksājumu iestādes

1. IEDAĻA VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

5. pants *Atļaujas pieteikumi*

Lai varētu saņemt atļauju, maksājumu iestāde iesniedz piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm rakstisku pieteikumu, tam pievienojot:

- (a) darbības programmu, kurā jo īpaši norāda paredzēto maksājumu pakalpojumu veidu;
- (b) uzņēmējdarbības plānu, ieskaitot provizorisku budžeta aprēķinu pirmajiem trim finanšu gadiem, kas ļautu pieņemt, ka maksājumu iestāde pareizai darbībai spēj lietot piemērotas un samērīgas sistēmas, resursus un procedūras;
- (c) administratīvās un grāmatvedības procedūras aprakstu, kas ļautu pieņemt, ka maksājumu iestāde lieto pareizas un adekvātas procedūras un kontroles mehānismus;
- (d) to iekšējās kontroles mehānismu aprakstu, ko pieteikuma iesniedzējs ir ieviesis, lai ievērotu noteikumus par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK²⁸;
- (e) pieteikuma iesniedzēja riska pārvaldības procedūru aprakstu;
- (f) aprakstu par pieteikuma iesniedzēja organizatorisko uzbūvi un attiecīgā gadījumā sadarbību ar nacionālo vai starptautisko maksājumu sistēmu;
- (g) to personu datus, kam tiešā vai netiešā veidā pieder būtiska līdzdalība maksājumu iestādē Direktīvas 2000/12/EC 1. panta 10. punkta nozīmē, un datus par to faktiskās līdzdalības apmēru;
- (h) gadījumā, ja pieteikuma iesniedzējs ir juridiska persona – datus par to, kādas fiziskās personas to pārstāv, kas ir tās akciju (daļu) vairākuma turētāji un kas ir tās direktori, kā arī liecības, ka šīm personām ir laba reputācija un piemērotas zināšanas un spēja izpildīt maksājumu pakalpojumus;

²⁸ OV L 309, 23.11.2005., 15. lpp.

- (i) datus par vadošo organizāciju un liecības, ka personai, kas faktiski vada pieteikuma iesniedzēja uzņēmējdarbību, ir laba reputācija un piemērotas zināšanas un spēja izpildīt maksājumu pakalpojumus;
- (j) datus par pieteikuma iesniedzēja juridisko statusu;
- (k) adresi, kurā var iegūt attiecīgos dokumentus.

Šā panta c) punktā pieteikuma iesniedzējs dod to organizatorisko pasākumu aprakstu, ko tas ir ieviesis, lai veiktu visus vajadzīgos pasākumus lietotāju interešu aizsardzībai un lai nodrošinātu nepārtrauktību un uzticamību maksājumu pakalpojumu izpildē.

6. pants *Atļaujas piešķiršana*

Atļauju piešķir, ja pieteikumam pievienotās liecības un informācija atbilst visām 5. punktā izklāstītajām prasībām.

Pieteikumu atļaujas saņemšanai pārbauda vienīgi attiecībā uz tām prasībām, kas noteiktas 5. punktā.

Atļauja ir derīga visā Kopienā un ļauj attiecīgajai maksājumu iestādei veikt maksājumu pakalpojumus visā Kopienā vai nu atbilstoši pakalpojumu sniegšanas brīvībai, vai arī atbilstoši brīvībai veikt uzņēmējdarbību.

7. pants *Lēmuma paziņošana*

Trīs mēnešu laikā pēc pieteikuma saņemšanas vai, ja pieteikums ir nepilnīgs, trīs mēnešu laikā pēc tās informācijas saņemšanas, kas vajadzīga lēmuma pieņemšanai, kompetentā iestāde informē pieteikuma iesniedzēju par to, vai atļauju piešķir vai atsaka.

Ja atļauja tiek liegta, dara zināmus atteikuma iemeslus.

8. pants *Reģistrācija*

Dalībvalstis izveido maksājumu iestāžu reģistru.

Reģistru regulāri atjaunina. Tas ir atklāti pieejams konsultācijām, un tam var piekļūt tiešsaistē.

9. pants *Atļaujas saglabāšana*

Tiklīdz jebkādas izmaiņas skar tās informācijas un liecību precizitāti, pas paredzētas 5. pantā, maksājumu iestāde nekavējoties informē par to savas dalībvalsts kompetento iestādi.

10. pants
Darbības

1. Maksājumu iestādēm ir tiesības veikt šādas darbības:
 - (a) sniegt maksājumu pakalpojumus;
 - (b) sniegt operacionālos pakalpojumus un ar tiem saistītus palīgpakalpojumus, piemēram, maksājumu darījumu izpildes garantēšanu, ārvalstu valūtas maiņas pakalpojumus, glabāšanu, kā arī datu uzglabāšanu un apstrādi;
 - (c) piekļūt maksājumu sistēmām un lietot tās, lai pārskaitītu naudas līdzekļus un veiktu to mijmaiņu un norēķinus, ieskaitot jebkādus instrumentus un procedūras, kas attiecas uz sistēmām.

Šā panta a) apakšpunktā naudas līdzekļi, ko maksājumu iestādes saņem no maksājumu pakalpojumu lietotājiem nolūkā veikt maksājumu pakalpojumus, nav noguldījumi vai citi atmaksājami līdzekļi Direktīvas 2000/12/EK 3. panta nozīmē vai elektroniskā nauda Direktīvas 2000/46/EK nozīmē.

2. Naudas līdzekļus, kas saņemti no maksājumu pakalpojumu lietotājiem un īpaši pieņemti saistībā ar maksājumu pakalpojumu, maksājumu iestādes neizlieto citai uzņēmējdarbībai, kas nav maksājumu pakalpojumi. Maksājumu iestāde tos maksājumu pakalpojumu lietotāju naudas līdzekļus, kas pieņemti maksājumu darījumam, iegrāmato atsevišķi no citiem naudas līdzekļiem, ko pieņem nevis maksājumu pakalpojumiem, bet citai darbībai.
3. To maksājumu iestāžu uzņēmējdarbības joma, kas saņēmušas atļauju, nav noslēgta, un to neierobežo tikai līdz maksājumu pakalpojumiem, ņemot vērā spēka esošos valsts un Kopienas tiesību aktus.

2. IEDAĻA
CITAS PRASĪBAS

11. pants

Pārstāvniecību, ārpakalpojumu vai meitasuzņēmumu izmantošana

1. Gadījumos, ja maksājumu iestāde paredz sniegt maksājumu pakalpojumus ar pārstāvniecības vai meitasuzņēmuma starpniecību, tā attiecīgās piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm paziņo pārstāvniecības vai meitasuzņēmuma nosaukumu un adresi.
2. Ja maksājumu iestāde paredz uzticēt ārpakalpojumu sniedzējiem atsevišķas vai visas operācijas, tā attiecīgi informā par to kompetento iestādi.
3. Maksājumu iestādes nodrošina, lai pārstāvniecības vai meitasuzņēmumi, kas rīkojas to vārdā, attiecīgi informētu par to maksājumu pakalpojumu lietotājus.

12. pants
Atbildība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai tad, ja maksājumu iestādes paļaujas uz trešām personām operacionālo funkciju izpildē, šīs maksājumu iestādes veiktu piemērotus pasākumus nepamatota operacionālā riska novēršanai.
2. Dalībvalstis nosaka, ka maksājumu iestādes saglabā pilnu atbildību par visām to vadītāju, darbinieku, pārstāvniecību un meitasuzņēmumu darbībām saskaņā ar šo direktīvu.

13. pants
Uzskaitē

Dalībvalstis pieprasa maksājumu iestādēm glabāt uzskaiti par visiem pakalpojumiem un darījumiem piemērotu laika posmu, kas nav ilgaks par pieciem gadiem.

14. pants
Galvenā biroja atrašanās vieta

Dalībvalstis pieprasa, lai katrai maksājumu iestādei, kas ir juridiska persona un kurai saskaņā ar tās piederības dalībvalsts tiesību aktiem ir reģistrēta mītne, galvenais birojs atrastos tajā dalībvalstī, kur tai ir reģistrēta mītne.

Maksājumu iestādei, uz kuru neattiecas šā panta pirmā daļa, galvenajam birojam jābūt tajā dalībvalstī, kur tā faktiski veic uzņēmējdarbību.

3. IEDAĻA

KOMPETENTĀS IESTĀDES UN UZRAUDZĪBA

15. pants
Kompetento iestāžu izraudzīšana

1. Dalībvalstis par kompetentajām iestādēm, kas atbild par šīs sadaļas noteikumu īstenošanu, izraugās vai nu valsts iestādes, vai organizācijas, kuras atzītas ar valsts tiesību aktiem, vai kuras atzinušas iestādes, kam šajā nolūkā skaidras pilnvaras piešķir valsts tiesību akti.

Kompetentajām iestādēm jābūt tādām, lai garantētu neatkarību no tirgus dalībniekiem un novērstu interešu konfliktus. Tās nav ne maksājumu iestādes, ne kredītiestādes, elektroniskās naudas iestādes vai pasta žironorēķinu iestādes.

Dalībvalstis attiecīgi informē Komisiju.

2. Dalībvalstis nodrošina, lai saskaņā ar 1. punktu izraudzītajām kompetentajām iestādēm būtu vajadzīgās pilnvaras savu pienākumu veikšanai.

3. Ja dalībvalstī ir vairāk nekā viena kompetentā iestāde šīs sadaļas aptvertajos jautājumos, dalībvalsts nodrošina, lai šīs iestādes cieši sadarbotos, tā lai tās varētu efektīvi izpildīt savus uzdevumus.

16. pants
Uzraudzība

Dalībvalstis nodrošina, lai pārbaudes, ko veic kompetentās iestādes, lai pārbaudītu pastāvīgu atbilstību šīs sadaļas noteikumiem, būtu samērīgas, adekvātas un atbilstošas riskiem, kam pakļautas maksājumu iestādes.

Lai pārbaudītu atbilstību šīs sadaļas noteikumiem, kompetentās iestādes var veikt tikai šādus pasākumus:

- (a) izvirzīt maksājumu iestādei prasību sniegt visu vajadzīgo informāciju, lai uzraudzītu atbilstību;
- (b) veikt pārbaudes uz vietas maksājumu iestādē, pie ārpalpojumu sniedzēja, pārstāvēniecībā vai meitasuzņēmumā, par ko atbild maksājumu iestāde;
- (c) izdot ieteikumus un pamatnostādnes;
- (d) izteikt brīdinājumus un uzlikt samērīgas sankcijas gadījumā, ja netiek ievēroti paredzētie nosacījumi;
- (e) apturēt vai atsaukt atļauju gadījumā, ja vairs netiek ievēroti nosacījumi atļaujas piešķiršanai saskaņā ar 5. pantu.

17. pants
Dienesta noslēpums

1. Dalībvalsts nodrošina, lai visas personas, kas strādā vai strādāja kompetentajās iestādēs, kā arī eksperti, kas rīkojas kompetento iestāžu vārdā, būtu pakļauti pienākumam glabāt dienesta noslēpumu, izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības.
2. Veicot informācijas apmaiņu saskaņā ar 19. pantu, ievēro stingras dienesta noslēpuma glabāšanas prasības, lai nodrošinātu personas un uzņēmuma tiesību aizsardzību.

18. pants
Tiesības vērsties tiesās

Dalībvalstis nodrošina, lai lēmumus, ko kompetentās iestādes pieņemušas attiecībā uz maksājumu iestādēm atbilstoši tiem normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, varētu apstrīdēt tiesās.

Šā panta pirmā daļa attiecas arī uz atturēšanos no rīcības.

19. pants
Informācijas apmaiņa

Dažādo dalībvalstu kompetentās iestādes sadarbojas un jo īpaši apmainās ar informāciju, lai nodrošinātu šīs direktīvas pienācīgu piemērošanu.

Bez tam dalībvalstis pieļauj informācijas apmaiņu starp savām kompetentajām iestādēm un:

- (a) piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kas ir atbildīgas par atļaujas piešķiršanu maksājumu iestādēm un to uzraudzību;
- (b) centrālajām bankām, Eiropas Centrālo banku sistēmu un Eiropas Centrālo banku kā monetārajām iestādēm un, ja nepieciešams, citām valsts iestādēm, kas atbild par maksājumu un norēķinu sistēmu pārraudzību;
- (c) citām attiecīgajām iestādēm, kas paredzētas šajā direktīvā un citos Kopienas tiesību aktos, ko piemēro maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

20. pants
Tiesības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvība

1. Jebkura maksājumu iestāde, kas vēlas pirmoreiz uzsākt darbību citā dalībvalstī, nevis piederības dalībvalstī, saskaņā ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, informē kompetentās iestādes savā piederības dalībvalstī.

Piederības dalībvalsts kompetentās iestādes viena mēneša laikā pēc šīs informācijas saņemšanas paziņo uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm maksājumu iestādes nosaukumu un adresi, un maksājumu pakalpojumu veidu, ko tā gatavojas sniegt uzņēmējas dalībvalsts teritorijā.

2. Lai piederības dalībvalsts kompetentā iestāde varētu veikt pārbaudes un veikt visus vajadzīgos pasākumus, kas paredzēti 16. pantā, attiecībā uz tādas maksājumu iestādes nodaļu, pārstāvniecību vai meitasuzņēmumu, kas atrodas citas dalībvalsts teritorijā, tā sadarbojas ar uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

3. Sadarbojoties saskaņā ar 1. un 2. punktu, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde informē uzņēmējas dalībvalsts kompetento iestādi katru reizi, kad tā gatavojas veikt pārbaudi uz vietas pēdējās šē minētās dalībvalsts teritorijā. Tomēr gadījumā, ja to vēlas abas iestādes, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde var deleģēt uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm uzdevumu veikt pārbaudes uz vietas minētajā iestādē;

4. Kompetentās iestādes savstarpēji sniedz visu attiecīgo informāciju jo īpaši gadījumos, kad nodaļa, pārstāvniecība vai meitasuzņēmums ir izdarījis pārkāpumu vai ir aizdomas par pārkāpumu.

4. IEDAĻA ATKĀPE

21. pants Nosacījumi

1. Atkāpjoties no 1. panta pirmās daļas d) apakšpunkta, dalībvalstis var individuālos gadījumos atļaut fiziskas vai juridiskas personas iekļaut reģistrā, kas izveidots saskaņā ar 8. pantu, un nepiemērot 1. iedaļā paredzeto procedūru, ja ir izpildīti šādi divi nosacījumi:
 - (a) attiecīgās personas uzņēmējdarbības kopapjoms, ieskaitot visas pārstāvniecības un meitasuzņēmumus, par kuriem tā ir atbildīga pilnā apmērā, veido tādu nesamaksāto naudas līdzekļu kopējo summu, kas bija pieņemti maksājumu pakalpojumu sniegšanai un kas nepārsniedz vidēji 5 miljonus EUR mēnesī un 6 miljonus EUR jebkurā brīdī;
 - (b) tiek uzskatīts, ka šāda reģistrēšana ir sabiedrības interesēs sakarā ar kādu no šiem iemesliem:
 - (i) attiecīgajai personai ir vitāli svarīga loma finansiālajā starpniecībā, nodrošinot piekļuvi maksājumu pakalpojumiem trūcīgākajām sociālajām grupām, jo īpaši tad, ja minēto pakalpojumu saņemšana no citiem pakalpojumu sniedzējiem nav paredzama vai tas prasītu ilgu laiku;
 - (ii) tas ir svarīgi, lai efektīvi īstenotu noteikumus attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju vai terorisma finansēšanas novēršanas mehānismu.
2. Šā panta 1. punktā minētās personas uzskata par maksājumu iestādēm.

Tomēr Kopienā tām atļauj veikt maksājumu pakalpojumus tikai reģistrācijas dalībvalstī.

Dalībvalstis var arī noteikt, ka tās var veikt tikai dažas no tām darbībām, kas uzskaitītas 10. pantā.
3. Šā panta 1. punktā minētās personas ziņo kompetentajām iestādēm par visām savas situācijas izmaiņām, kas attiecas uz 1. punkta a) apakšpunktā norādīto nosacījumu.

22. pants Paziņošana un informācija

Ja dalībvalsts izmanto 21. pantā paredzēto atkāpi, tā attiecīgi to paziņo Komisijai tādā termiņā, kas noteikts 85. panta 1. punktā, un nekavējoties paziņo tai par visām turpmākajām izmaiņām.

Bez tam tā paziņo Komisijai attiecīgo pakalpojumu sniedzēju skaitu un katru gadu informē Komisiju par nesamaksāto naudas līdzekļu kopējo summu, kā noteikts 21. panta a) punktā.

2. nodaļa Kopīgi noteikumi

23. pants

Piekļuve maksājumu sistēmām un to darbība

1. Dalībvalstis nodrošina to, noteikumi par piekļuvi maksājumu sistēmām un to darbību būtu objektīvi un samērīgi un lai tie netraucētu piekļuvi vairāk, nekā tas vajadzīgs aizsardzībai pret īpašiem riskiem un maksājumu sistēmas finansiālās drošības aizsardzībai.

Maksājumu sistēmas nedrīkst izvirzīt nevienu šādu prasību:

- (a) aizliegums piedalīties citās maksājumu sistēmās;
 - (b) noteikums, kas diskriminē atļauju saņēmušos pakalpojumu sniedzējus attiecībā uz šādu sistēmas dalībnieku tiesībām un pienākumiem;
 - (c) jebkādi ierobežojumi sakarā ar iestādes statusu.
2. Šā panta 1. punkts neierobežo prasības, ko maksājumu un vērtspapīru norēķinu sistēmas dalībniekiem paredz Kopienas tiesību akti un jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/26/EK²⁹.

²⁹ OV L 166, 11.6.1998., 45. lpp.

III SADAĻA

Maksājumu pakalpojumu nosacījumu pārredzamība

1. nodaļa

Vienreizēja maksājuma darījumi

24. pants

Darbības joma

Šī nodaļa attiecas uz vienreizēja maksājuma darījumiem, ko neietver ietvarlīgums 29. panta nozīmē.

25. pants

Iepriekšēja vispārējā informācija

1. Dalībvalstis nosaka, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējs paziņotu maksājumu pakalpojumu lietotājam nosacījumus saskaņā ar 26. pantu, izmantojot papīru vai jebkādu citu pastāvīgo informācijas nesēju, kas tam ir pieejams.

Maksājumu pakalpojumu sniedzējs to veic savlaicīgi, pirms maksājumu pakalpojumu lietotājam kļūst saistošs jebkāds maksājumu pakalpojumu līgums, kas ietver vienreizēja maksājuma darījumu, vai piedāvājums.

2. Ja pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma ir noslēgts maksājumu darījums, izmantojot distances saziņas līdzekļus, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējam neļauj izpildīt 1. punkta nosacījumus, maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpilda savas saistības saskaņā ar 1. punkta pirmo daļu, cik drīz vien iespējams pēc līguma noslēgšanas.

26. pants

Nosacījumu paziņošana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai paziņotajos nosacījumos būtu:
 - (a) to maksājumu pakalpojumu sniedzēja un maksājumu pakalpojumu lietotāja pienākumu un saistību apraksts, kas attiecas uz maksājumu pakalpojuma sniegšanu un izmantošanu, jo īpaši ieskaitot šādus jautājumus:
 - (i) norāde uz informāciju vai unikālu identifikatoru, kas jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, lai varētu pienācīgi izpildīt maksājuma uzdevumu;
 - (ii) izpildes laiks, kas jānodrošina maksājumu pakalpojumam;
 - (iii) attiecīgā gadījumā nosacījumi attiecībā uz maksājumu pakalpojuma sniegšanu un izmantošanu, ieskaitot konkrētas prasības par pārbaudes

instrumentu drošu uzglabāšanu un iesaistītajiem riskiem to neievērošanas gadījumā, kā arī – kā informēt maksājumu pakalpojumu sniedzēju 46. panta b) apakšpunkta nozīmē;

- (iv) atbildība saistībā ar maksājumu darbības veikšanu;
 - (v) informācija, kas jāsniedz saskaņā ar Direktīvu 2005/.../EK;
 - (vi) līdzekļu pieejamība;
- (b) skaidri norādīts maksājuma uzdevuma pieņemšanas brīdis, kā noteikts 54. panta 1. punktā;
- (c) jebkura maksa, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jāmaksā maksājumu pakalpojumu sniedzējam, un attiecīgā gadījumā maiņas kurss, ko piemēro maksājumu darījumam;
- (d) norāde par likumiem, kas attiecas uz līgumu, un kompetento tiesu;
- (e) norāde par kompensācijas un sūdzības procedūrām, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam pieejamas saskaņā ar IV sadaļas 4. nodaļu, un to ierosināšanas metodi;
- (f) norāde par to, kur var iegūt jebkādas papildu ziņas un konsultēties.

Tādu maksājuma darījumu gadījumā, uz ko attiecas 58. panta 2. punkts, maksājumu pakalpojumu sniedzējs c) apakšpunktā sniedz dod *bona fide* aprēķinus attiecībā uz jebkādiem atvilkumiem, kas paredzami maksājumu darījumam.

2. Nosacījumus, kas minēti 1. punktā, izklāsta viegli saprotamā formulējumā un skaidri salasāmā veidā tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, vai kādā citā valodā, par kuru puses vienojušās.

27. pants

Informācija, kas jānodod maksātāja rīcībā pēc pieņemšanas

Pēc maksājuma uzdevuma pieņemšanas izpildei maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā norādīts 25. panta 1. punktā un 26. panta 2. punktā, paziņo maksātājam vismaz šādu informāciju:

- (a) atsauce, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājam identificēt maksājumu darījumu, un attiecīgā gadījumā informācija par maksātāju;
- (b) maksājumu darījuma summa un jebkādas komisijas maksas un apkalpošanas maksa, kas piemērota maksājumu darījumam un kas maksātājam bija jāsamaksā savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam;
- (c) attiecīgā gadījumā – maiņas kurss, kas izmantots maksājumu darījumā, ja to piemēro maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs.

28. pants

Informācija, kas jānodod maksājuma saņēmēja rīcībā pēc naudas līdzekļu saņemšanas

Pēc naudas līdzekļu nodošanas maksājuma saņēmēja rīcībā maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā norādīts 25. panta 1. punktā un 26. panta 2. punktā, paziņo maksājuma saņēmējam vismaz šādu informāciju:

- (a) maksātāja atsauce un informācija, kas pārsūtīta kopā ar maksājumu darījumu un kas ļauj maksājuma saņēmējam identificēt maksājuma darījumu;
- (b) pilna maksājuma darījuma summa, kas pārskaitīta no maksātāja;
- (c) jebkādas komisijas maksas un apkalpošanas maksas summas, ko piemēro maksājumu darījumam un ko maksājuma saņēmējs maksā savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam vai jebkurai starpniekam par maksājuma saņemšanu;
- (d) attiecīgā gadījumā – precīzs maiņas kurss, kas izmantots maksājumu darījumā, ja to piemēro maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs.

2. nodaļa Ietvarlīgumi

29. pants

Darbības joma

Šī nodaļa attiecas uz maksājumu darījumiem, ko aptver tāds maksājumu pakalpojumu līgums, kuru raksturo fakts, ka tajā maksājumu pakalpojumu sniedzējs apņemas vēlāk maksātāja uzdevumā izpildīt secīgus maksājumu darījumus vai atsevišķus maksājumu darījumus, ja ir izpildīti nosacījumi, par kuriem notika vienošanās. Šajā līgumā, šē turpmāk sauktā „ietvarlīgums”, var paredzēt saistības un nosacījumus maksājumu konta atvēršanai.

30. pants

Iepriekšēja vispārējā informācija

1. Dalībvalstis paredz noteikumu, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējs savlaicīgi, pirms maksājumu pakalpojumu lietotājam kļūst saistošs jebkāds ietvarlīgums vai piedāvājums, paziņotu maksājumu pakalpojumu lietotājam nosacījumus saskaņā ar 31. pantu, veicot to papīra formā vai ar citu esošu pastāvīgo informācijas nesēju, kas pieejams maksājumu pakalpojumu lietotājam.
2. Ja pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma ir noslēgts maksājumu darījums, izmantojot distances saziņas līdzekļus, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējam neļauj izpildīt 1. punkta nosacījumus, maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpilda savas saistības saskaņā ar 1. punkta pirmo daļu, cik drīz vien iespējams pēc līguma noslēgšanas.

31. pants
Nosacījumu paziņošana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai paziņotajos nosacījumos būtu:
- (a) tehniskās prasības attiecībā uz maksājumu pakalpojumu lietotāja komunikāciju iekārtām, ko atļauts lietot, tostarp veids, kādā tās var lietot, un sakaru līdzekļi, par kuriem puses vienojas, lai pārsūtītu informāciju saskaņā ar šo direktīvu;
 - (b) to maksājumu pakalpojumu sniedzēja un maksājumu pakalpojumu lietotāja pienākumu un saistību apraksts, kas attiecas uz maksājumu pakalpojuma sniegšanu un izmantošanu, jo īpaši ieskaitot šādus jautājumus:
 - (i) norāde uz informāciju vai unikālu identifikatoru, kas jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, lai varētu pienācīgi izpildīt maksājuma uzdevumu;
 - (ii) sniedzamo maksājumu pakalpojumu izpildes laiks un attiecīgais maksimālais izpildes laiks;
 - (iii) norāde uz maksājumu pakalpojumu lietotāja tiesībām pārtraukt sākotnējo nolīgumu par maksājumu pakalpojumiem un jebkādi nolīgumi attiecībā uz šīm tiesībām saskaņā ar 34. pantu;
 - (iv) attiecīgā gadījumā pasākumu apraksts, ko veic maksājumu pakalpojuma lietotājs pārbaudes instrumenta drošai uzglabāšanai, iesaistītie riski to neievērošanas gadījumā, kā arī – kā informēt maksājumu pakalpojumu sniedzēju 46. panta b) apakšpunkta nozīmē;
 - (v) attiecīgā gadījumā saskaņā ar 43. panta 2. punktu izdarīta skaidra norāde uz to, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs patur tiesības bloķēt maksājumu pārbaudes instrumentu, ja tērēšanas profils rada aizdomas par tā izmantošanu nelikumīgām darbībām, un personu, ar kuru šādos gadījumos attiecīgi jāsaazinās maksājumu pakalpojumu sniedzējam;
 - (c) tērēšanas limits, ko paredz noteiktiem maksājumu pakalpojumiem saskaņā ar 43. panta 1. punktu;
 - (d) maksājuma uzdevuma pieņemšanas brīža definēšana, kā noteikts 54. panta 1. punktā;
 - (e) visa veida maksa un procenti, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jāmaksā maksājumu pakalpojumu sniedzējam;
 - (f) attiecīgā gadījumā maksājuma darījumiem piemērotās procentu likmes un maiņas kursi, ieskaitot attiecīgā gadījumā standarta procentu likmi vai maiņas kursu, attiecīgo šādas likmes noteikšanas datumu un to, kā aprēķina piemērojamo procentu likmi vai maiņas kursu, balstoties uz standarta likmi;
 - (g) norāde par tiesību aktiem, kas attiecas uz līgumu, un kompetento tiesu;

- (h) norāde par kompensācijas un sūdzības procedūrām, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam pieejamas saskaņā ar IV sadaļas 4. nodaļu, un to ierosināšanas metodi;
- (i) visa veida informāciju par to, kā maksājumu pakalpojumu lietotājs var piekļūt 32. punktā norādītajai informācijai.

Gadījumos, ja iekasē kopēju maksu, piemēram, apkalpošanas maksu vai maksu par konta pārvaldību, e) punkta nozīmē sniegtajai informācijai uzskatāmi jānorāda to dažādo pakalpojuma elementu izcenrojumi, kurus aptver šī kopējā maksa.

2. Nosacījumus izklāsta viegli saprotamā formulējumā un skaidri salasāmā veidā dalībvalsts oficiālajā valodā vai kādā citā valodā, par kuru puses vienojušās.

32. pants *Informācija, kas jāsniedz pēc stāšanās spēkā*

Pēc ietvarlīguma stāšanās spēkā maksājumu pakalpojumu sniedzējs viegli pieejamā veidā paziņo maksājumu pakalpojumu lietotājam visus tos nosacījumus, kas noteikti saskaņā ar 31. panta 1. punktu.

Turklāt attiecīgā gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā dara pieejamu sīkāku informāciju par pienākumiem un tiesībām saskaņā ar Kopienas un valstu tiesību aktiem, kas tiešā veidā attiecas uz noteiktu maksājumu darījumu izpildi, piemēram, par ziņošanas pienākumiem un deklarēšanas un nodokļu jautājumiem. To piemēro tikai tad, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis paziņojumu par šiem pienākumiem un tiesībām vai varētu gaidīt, ka viņš to ir saņēmis.

33. pants *Izmaiņas līguma nosacījumos*

1. Jebkādas izmaiņas līguma nosacījumos, kas paziņoti maksājumu pakalpojumu lietotājam saskaņā ar 31. panta 1. punktu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs ierosina tāda pašā veidā, kā norādīts 30. un 1. punktā un 31. panta 2. punktā, un ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms paredzētās to piemērošanas.

Maksājumu pakalpojumu sniedzējs un to lietotājs var vienoties par to, ka ir uzskatāms, ka lietotājs ir pieņēmis nosacījumu izmaiņas, ja viņš līdz to pilnīgas spēkā stāšanās datumam nav paziņojis maksājumu pakalpojumu sniedzējam par to, ka viņš tām nepiekrīt.

2. Šā panta 1. punkts neattiecas uz procentu likmes izmaiņām, ja svārstās standarta procentu likme, kas to aprēķināšanai noteikta ietvarlīgumā, un maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir pienācīgi informējis maksājumu pakalpojumu lietotāju par viņa ar līgumu apstiprinātajām tiesībām grozīt procentu likmes pēc formulas, par kuru pastāv vienošanās.

Šādos gadījumos var nekavējoties piemērot procentu likmju izmaiņas, ja maksājumu pakalpojumu lietotāju informē par izmaiņām, tiklīdz tas iespējams, tādā pašā veidā, kā norādīts 30. panta 1. punktā un 31. panta 2. punktā.

34. pants
Līguma izbeigšana

1. Par tāda ietvarlīguma izbeigšanu, kas noslēgts vismaz uz 12 mēnešiem vai uz nenoteiktu laiku, maksājumu pakalpojumu lietotājam nenosaka maksu.

Maksa, ko regulāri iekasēja par maksājumu pakalpojumiem, jāveic proporcionāli vienīgi līdz līguma izbeigšanai. Ja šādu maksu veic avansā, to proporcionāli atmaksā.

2. Izņemot gadījumus, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs skaidri vienojas par ietvarlīguma izbeigšanas paziņošanas termiņu, ietvarlīgumus var izbeigt nekavējoties.

Paziņošanas termiņš nedrīkst pārsniegt vienu mēnesi.

35. pants
Informācija pirms atsevišķa maksājumu darījuma izpildes

Gadījumā, ja maksājumu darījumu veic saskaņā ar ietvarlīgumu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma attiecībā uz šo konkrēto darījumu sniedz precīzu informāciju par izpildes laiku, komisijas naudu, apkalpošanas maksu un citām maksām, ko maksā maksājumu pakalpojumu sniedzējam.

Gadījumos, uz ko attiecas 58. panta 2. punkts, iepriekš sniedz *bona fide* aprēķinus attiecībā uz jebkādiem atvilkumiem.

36. pants
Informācija, ko sniedz maksātājam pēc atsevišķa maksājumu darījuma izpildīšanas

1. Pēc maksājumu darījuma izpildīšanas maksājumu pakalpojumu sniedzējs sniedz maksātājam vismaz šādu informāciju:
 - (a) atsauce, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājam identificēt katru maksājumu darījumu, un attiecīgā gadījumā informācija attiecībā uz maksājuma saņēmēju;
 - (b) pilna maksājuma darījuma summa, kas pārskaitīta no maksātāja;
 - (c) jebkādas komisijas maksas un apkalpošanas maksa par maksājumu darījumu, kas maksātājam bija jāsamaksā savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam. Gadījumos, ja iekasē kopēju maksu, piemēram, apkalpošanas maksu vai maksu par konta pārvaldību, jāsniedz pārskatāma informācija par to dažādo pakalpojuma elementu izcenojumiem, kurus aptver šī kopējā maksa;
 - (d) attiecīgā gadījumā – maiņas kurss, kas izmantots maksājumu darījumā, ja to piemēro maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs.
2. Ietvarlīgumā var noteikt, ka 1. punktā minētā informācija jāsniedz regulāri ar iepriekš noteiktiem intervāliem. Jebkurā gadījumā šo informāciju sniedz tādā pašā veidā, kā norādīts 30. panta 1. punktā un 31. panta 2. punktā.

37. pants

Informācija, kas jānodod maksājuma saņēmēja rīcībā pēc naudas līdzekļu saņemšanas

1. Pēc naudas līdzekļu nodošanas maksājuma saņēmēja rīcībā maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā norādīts 30. panta 1. punktā un 31. panta 2. punktā, paziņo maksājuma saņēmējam vismaz šādu informāciju:
 - (a) atsauce uz maksātāju;
 - (b) attiecīgā informācija, ko maksātājs pārsūtīja kopā ar maksājumu un kas ļauj maksājuma saņēmējam identificēt maksājumu;
 - (c) pilna maksājuma darījuma summa, kas pārskaitīta no maksātāja;
 - (d) jebkādas komisijas maksas un apkalpošanas maksas summas, ko piemēro maksājumu darījumam un ko maksājuma saņēmējs maksā savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam par maksājuma saņemšanu;
 - (e) attiecīgā gadījumā – maiņas kurss, kas izmantots maksājumu darījumā, ja to piemēro maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs.

Gadījumos, ja iekasē kopēju maksu, piemēram, apkalpošanas maksu vai maksu par konta pārvaldību, d) punkta nozīmē sniegtajai informācijai uzskatāmi jānorāda to dažādo pakalpojuma elementu izcenojumi, kurus aptver šī kopējā maksa.

2. Ietvarlīgumā var noteikt, ka 1. punktā minētā informācija jāsniedz regulāri ar iepriekš noteiktiem intervāliem. Jebkurā gadījumā šo informāciju sniedz tādā pašā veidā, kā norādīts 30. panta 1. punktā un 31. panta 2. punktā.

38. pants

Mikromaksājumi

1. Atkāpjoties no 29. - 33. panta noteikumiem, tāda līguma gadījumā, kas attiecas uz maksājumiem, kur atsevišķs maksājums nevar pārsniegt EUR 50, maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā veidā, kas norādīts 30. panta 1. punktā un 31. panta 2. punktā, paziņo maksājumu pakalpojumu lietotājam tikai sniedzamā maksājumu pakalpojuma pamatiezīmes, to, kādā veidā to var lietot, un visas piemērojamās maksas.
2. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs viegli pieejamā veidā dara pieejamu maksājumu pakalpojumu lietotājam visu sīkāko informāciju, kas prasīta 29. - 33. pantā un attiecas uz sniegto maksājumu pakalpojumu.
3. Pēc mikromaksājuma izpildīšanas maksājumu pakalpojumu sniedzējs, atkāpjoties no 36. un 37. panta, tādā veidā, kas norādīts 30. punktā, sniedz iesaistītajiem maksājumu pakalpojumu lietotājiem vismaz atsauci, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājam identificēt maksājumu darījumu, darījuma summu un tam piemērotās maksas.

3. nodaļa Kopīgi noteikumi

39. pants

Darījumā izmantojamā valūta un pārrēķins

1. Maksājumus veic tādā valūtā, par kādu puses vienojušās netiešā vai tiešā veidā.
2. Ja pirms maksājuma darījuma uzsākšanas piedāvā veikt valūtas pārrēķinu un ja šo pakalpojumu piedāvā tirdzniecības vietā vai to piedāvā maksājuma saņēmējs, tad tās puses pienākums, kas piedāvā maksātājam pakalpojumu, ir atklāt maksātājam visas maksas, kā arī to valūtas standarta kursu, ko lieto, lai veiktu darījuma pārrēķinu.

Maksātājs tiešā veidā piekrīt šā pakalpojuma veikšanai uz šāda pamata.

40. pants

Papildu maksa

1. Ja maksājuma saņēmējs pieprasa papildu maksu vai piedāvā samazinājumu par noteikta maksājumu pārbaudes instrumenta izmantošanu, tad maksājuma saņēmējs par to vienojas ar maksātāju pirms maksājumu darījuma uzsākšanas.
2. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai trešā persona pieprasa papildu maksu par noteikta maksājumu pārbaudes instrumenta izmantošanu, tad maksājumu pakalpojumu lietotājs par to vienojas ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju pirms maksājumu darījuma uzsākšanas.

IV SADAĻA

Tiesības un pienākumi saistībā ar maksājumu pakalpojumu sniegšanu un izmantošanu

1. nodaļa

Maksājumu darījumu autorizācija

41. pants *Piekrišana*

Dalībvalstis nodrošina, lai maksājuma darījums būtu autorizēts tikai tad, ja maksātājs ir piekritis attiecīgajam maksājuma uzdevumam, kas adresēts maksājumu pakalpojumu sniedzējam.

Šī piekrišana ir skaidri izteikta atļauja maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kā rezultātā jāveic maksājumu darījums vai darījumu virkne.

Ja šādas piekrišanas trūkst, maksājuma darījumu uzskata par neatļautu.

Maksātājs var autorizēt maksājumu darījumu pirms maksājuma darījuma izpildīšanas vai pēc tās.

42. pants *Piekrišanas nosūtīšana*

1. Maksātājs var nosūtīt savu piekrišanu 41. panta nozīmē, izmantojot maksājuma pārbaudes instrumentu.

Piekrišanu var paziņot tiešā veidā savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam vai netiešā veidā ar maksājuma saņēmēja starpniecību.

2. Par procedūru, kādā nosūta piekrišanu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksātājs vienojas tādā veidā, kā izklāstīts 31. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

43. pants *Maksājumu pārbaudes instrumenta izmantošana*

1. Gadījumos, kad piekrišanas nosūtīšanai izmanto noteiktus maksājumu pārbaudes instrumentus, maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs var vienoties par parasto tērēšanas limitu maksājumu pakalpojumiem.
2. Ja par to ir vienošanās ietvarlīgumā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs var paturēt tiesības bloķēt maksājumu pārbaudes instrumenta lietošanu pat to tērēšanas limitu robežās, par ko ir vienošanās, ja tas uzskata, ka tērēšanas profils rada aizdomas par tā izmantošanu nelikumīgām darbībām.

Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzējs drīkst bloķēt maksājumu pārbaudes instrumentu tikai tad, ja viņš iepriekš ir *bona fide* kārtā centies sazināties ar maksājumu pārbaudes instrumenta turētāju, lai pārbaudītu, vai varētu būt notikusi nelikumīga darbība.

44. pants

Uzskaitē

Maksājumu pakalpojumu sniedzējs vismaz vienu gadu saglabā iekšējās uzskaites ierakstus, lai varētu izsekot maksājumu darījumiem un labot kļūdas, neskarot Direktīvu 2005/.../EK un citus attiecīgos Kopienas tiesību aktus.

45. pants

Neatļauti maksājumu darījumi un piekrišanas atsaukšana

1. Tiklīdz maksātājam kļūst zināms par kādu neatļautu darījumu, kļūdām vai citiem trūkumiem tādos maksājumos, kas veikti no viņa konta, ko satur saskaņā ar 36. pantu saņemtā informācija, viņš par to nekavējoties paziņo savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam.
2. Darījumu virknes gadījumā autorizāciju var atsaukt un maksājumu darījumu uzskata par neatļautu, neskarot 56. panta noteikumus.

46. pants

Maksājumu pakalpojumu lietotāja pienākumi attiecībā uz maksājumu pārbaudes instrumentiem

Maksājumu pakalpojumu lietotājs ievēro šādus pienākumus:

- (a) lietot maksājumu pārbaudes instrumentu saskaņā ar noteikumiem, kas reglamentē instrumenta izdošanu un lietošanu;
- (b) nekavējoties informēt maksājumu pakalpojumu sniedzēju vai tā norādīto vienību, tiklīdz kļuvis zināms, ka maksājumu pārbaudes instruments ir nozaudēts, nozagts vai nelikumīgi piesavināts, vai notikusi tā neatļauta lietošana.

Šā panta a) punktā maksājumu pakalpojumu lietotājs tūlīt pēc maksājumu pārbaudes instrumenta saņemšanas veic visus vajadzīgos pasākumus, lai saglabātu tā aizsardzības elementu drošību.

47. pants

Maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienākumi attiecībā uz maksājumu pārbaudes instrumentiem

Maksājumu pakalpojumu sniedzējs ievēro šādus pienākumus:

- (a) nodrošināt, lai maksājumu pārbaudes instrumenta personalizētie aizsardzības elementi nebūtu pieejami citām personām, izņemot maksājumu pārbaudes instrumenta turētāju;

- (b) atturēties no nepieprasītu maksājumu pārbaudes instrumentu sūtīšanas, izņemot gadījumus, ja maksājumu pārbaudes instruments, kas jau atrodas saņēmēja turējumā, jāaizstāj ar citu tādēļ, ka ir beidzies termiņš, vai tādēļ, ka ir jāpievieno vai jāmaina drošības elementi;
- (c) nodrošināt, lai maksājumu pakalpojumu lietotājam pastāvīgi būtu pieejami vajadzīgie līdzekļi, kas tam ļauj veikt paziņošanu atbilstoši 46. panta b) punktam.

Šā panta c) apakšpunktā maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksājumu pakalpojumu lietotājam līdzekļus, ar kuriem pierādīt, ka viņš ir veicis šādu paziņošanu.

48. pants

Strīdīgi autorizācijas gadījumi

1. Dalībvalstīm jānosaka, ka tad, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs apgalvo par kādu izpildītu maksājuma darījumu, ka tas nav bijis autorizēts, maksājumu pakalpojumu sniedzējam jānodrošina vismaz pierādījums tam, ka maksājumu darījumam tika noteikts autentiskums, tas tika precīzi reģistrēts un iegrāmatots kontos un tajā nav notikušas tehniskas kļūmes vai citi trūkumi.
2. Ja pēc tam, kad sniegts 1. punktā paredzētais pierādījums, maksājumu pakalpojumu lietotājs joprojām noliedz, ka viņš būtu autorizējis šo maksājumu darījumu, viņš sniedz informāciju par faktiem vai faktoriem, kas ļautu izdarīt pieņēmumu, ka viņš nevarētu būt autorizējis maksājumu darījumu un nav rīkojies krāpnieciski vai pieļāvis rupju nolaidību attiecībā uz saviem pienākumiem, ko paredz 46. panta b) punkts.
3. Atspēkojot 2. punktā minēto pieņēmumu, lai varētu konstatēt, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs bija autorizējis maksājumu vai arī maksājumu pakalpojumu lietotājs ir rīkojies krāpnieciski vai pieļāvis rupju nolaidību attiecībā uz saviem pienākumiem, ko paredz 46. pants, nepietiek ar to vien, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir reģistrējis maksājumu pārbaudes instrumenta lietošanu.
4. Šā panta 2. un 3. punkts neskar tiesību aktu noteikumus attiecībā uz to, kāds pierādījuma statuss piemīt ar roku izdarītiem parakstiem vai uzlabotiem elektroniskiem parakstiem, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 13. decembra Direktīvā 1999/93/EK par Kopienas elektronisko parakstu sistēmu³⁰.

49. pants

Pakalpojumu sniedzēja saistības par zaudējumiem attiecībā uz neatļautiem maksājumu darījumiem

Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatļauta maksājumu darījuma gadījumā nekavējoties atlīdzinātu maksājumu pakalpojumu lietotājam neatļautā maksājumu darījuma summu vai attiecīgā gadījumā tā maksājuma konta stāvokli, no kura tika noņemta šī

³⁰ Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 13. decembra Direktīva 1999/93/EK par Kopienas elektronisko parakstu sistēmu (OV L 13, 19.1.2000, 12. lpp.).

summa, atjaunotu līdz sākotnējam stāvoklim, kāds būtu pastāvējis, ja nebūtu noticis neatļautais maksājumu darījums.

Papildu finansiālo kompensāciju nosaka saskaņā ar tiem tiesību aktiem, kas piemērojami līgumam starp maksājumu pakalpojumu sniedzēju un maksājumu pakalpojumu lietotāju.

50. pants

Pakalpojumu lietotāja saistības par zaudējumiem attiecībā uz neatļautiem maksājumu darījumiem

1. Maksājumu pakalpojumu lietotājs līdz maksimālajam apmēram EUR 150 sedz zaudējumus, kas izriet no pazaudēta vai nozagta maksājumu pārbaudes instrumenta izmantošanas un kas radušies, pirms viņš ir izpildījis 46. panta b) punktā noteikto pienākumu informēt savu maksājumu pakalpojumu sniedzēju.

Dalībvalstis var šo maksimālo summu samazināt vēl tālāk, ja vien šāds samazinājums neattiecas uz tādiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas savai darbībai saņēmuši atļauju citās dalībvalstīs.

2. Maksājumu pakalpojumu lietotājs sedz visus zaudējumus, kas izriet no neatļautiem darījumiem, ja tādi radušies, viņam rīkojoties krāpnieciski vai pieļaujot rupju nolaidību attiecībā uz saviem pienākumiem saskaņā ar 46. pantu. Šādos gadījumos nav spēkā 1. punktā minētais summas limits.
3. Maksātājs nesedz finansiālās sekas, kas izriet no tā, ka pazaudēts vai zagts, vai nelikumīgas piesavināšanās rezultātā iegūts maksājumu pārbaudes instruments tiek lietots pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir ticis informēts par maksājumu pārbaudes instrumenta nozaudēšanu vai zādzību, izņemot gadījumus, ja viņš rīkojies krāpnieciski.
4. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nenodrošina adekvātus līdzekļus, lai jebkurā brīdī būtu iespējams paziņot par maksājumu pārbaudes instrumenta nozaudēšanu, zādzību vai nelikumīgu atsavināšanu, kā minēts 47. panta c) punktā, maksājumu pakalpojumu lietotājam nav saistošas finansiālās sekas, kas izriet no tā, ka tiek lietots minētais maksājumu pārbaudes instruments, izņemot gadījumus, ja viņš rīkojies krāpnieciski.

51. pants

Mikrouzņēmumi un elektroniskā nauda

1. Šīs direktīvas 49. un 50. pants neattiecas uz gadījumiem, kad maksājumu pakalpojumu lietotājs ir uzņēmums, kurš pārsniedz lielumu, kāds piemīt mikrouzņēmumam Ieteikuma 2003/361/EK pielikuma I sadaļas 1. panta un 2. panta 1. un 3. punkta nozīmē.
2. Šīs direktīvas 48. un 49. pants un 50. panta 1. un 2. punkts neattiecas uz elektronisko naudu Direktīvas 2000/46/EK 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta nozīmē.

Šīs direktīvas 50. panta 3. punkts attiecas uz elektronisko naudu tikai tiktāl, cik maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir tehniski iespējams bloķēt vai novērst turpmāku tās elektroniskās naudas tērēšanu, ko uzglabā elektroniskajā ierīcē.

52. pants Kompensācijas

Dalībvalstis nodrošina, lai maksātājam, kurš rīkojas godprātīgi, būtu tiesības uz tāda maksājumu darījuma kompensāciju, ko viņš ir autorizējis un kas jau ir izpildīta, ja atbilst šādi nosacījumi:

- (a) veicot autorizāciju, tajā netika iekļauta precīza maksājumu darījuma summa vai maksājuma saņēmēja identifikācija;
- (b) izpildītā darījuma summa nav tāda summa, ko šāda maksātāja situācijā varētu sagaidīt teorētisks maksātājs.

Tomēr šā panta b) punktā maksātājs nevar izmantot apsvērumus saistībā ar valūtas maiņu, ja saskaņā ar 26. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 31. panta 1. punkta f) apakšpunktu tika piemērota maiņas likme, par kuru bija vienošanās ar viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju.

53. pants Kompensācijas pieprasīšana

1. Dalībvalstis nodrošina noteikumus, ka maksātājs pieprasa kompensāciju ne vēlāk kā četru nedēļu laikā pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs viņu ir informējis par attiecīgo maksājuma darījumu. Pieprasījumā iekļauj faktus, kas attiecas uz 52. pantā izklāstītajiem nosacījumiem.
2. Desmit darba dienu laikā kopš brīža, kad saņemts kompensācijas pieprasījums, maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai nu pilnā apmērā kompensē maksājuma darījuma summu, vai arī sniedz kompensācijas atteikuma pamatojumu, norādot, kurā iestādē maksātājs var vērsties šajā lietā saskaņā ar 72. - 75. pantu, ja viņš neatzīst sniegto pamatojumu.

Kompensācijas pieprasīšanas gadījumā no maksātāja netiek prasīta nekāda maksa.

3. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs ir uzņēmums Ieteikuma 2003/361/EK pielikuma I sadaļas 1. panta nozīmē, maksājumu pakalpojumu sniedzējs var vienoties par citiem termiņiem, nevis 1. un 2. punktā norādītiem.

2. nodaļa Maksājumu darījuma izpilde

1. IEDAĻA MAKSĀJUMA UZDEVUMI, MAKSA UN PĀRSKAITĪTĀS SUMMAS

54. pants

Maksājumu uzdevumu pieņemšana

1. Dalībvalstis nodrošina noteikumus, ka maksājuma uzdevuma, kuru ierosinājis maksātājs vai maksājuma saņēmējs vai kas ierosināts ar maksājuma saņēmēja starpniecību un uz kuru attiecas maksātāja autorizācija, pieņemšanas brīdis iestājas tad, kad ir izpildīti šādi trīs nosacījumi:
 - (i) maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis maksājuma uzdevumu;
 - (ii) maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir izpildījis maksājuma uzdevuma autentiskuma noteikšanu, ieskaitot iespējamu līdzekļu pieejamības pārbaudi;
 - (iii) maksājumu pakalpojumu sniedzējs tiešā vai netiešā veidā ir atzinis saistības izpildīt pasūtīto maksājuma darījumu.

Pieņemšanas brīdis nav vēlāk par to brīdi, kurā maksājumu pakalpojumu sniedzējs uzsāk maksājuma darījuma izpildi.

2. Elektroniskā veidā ierosinātu maksājuma darījumu gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējs informē maksājumu pakalpojumu lietotāju par maksājuma uzdevuma pieņemšanu izpildei. To viņš veic bez nepamatotas aizkavēšanās un katrā ziņā līdz nākošās darba dienas beigām pēc 1. punktā noteiktā brīža.

55. pants

Maksājumu uzdevumu noraidīšana

1. Gadījumā, ja maksājuma uzdevumu atsaka, atteikuma iemeslus un, ja iespējams, procedūru, kādā labojamas jebkādas faktu kļūdas, kas novedušas pie atteikuma, maksājumu pakalpojumu lietotājam paziņo nekavējoties, izmantojot tādas saziņas līdzekļus, par kādiem šim nolūkam puses ir vienojušās.

Paziņošanu veic bez nepamatotas aizkavēšanās un katrā ziņā trīs darba dienu laikā pēc 54. panta 1. punktā noteiktā brīža.

2. Ja ir ievēroti visi nosacījumi, ko paredz līgums par maksājumu pakalpojumiem saskaņā ar 31. pantu, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatsaka izpildīt tādu maksājuma uzdevumu, kas ierosināts nevis ar tā maksājumu pakalpojumu sniedzēja starpniecību, kurā maksātājam ir maksājumu konts, bet gan ar cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja starpniecību un uz kuru attiecas maksātāja sniegta autorizācija.

56. pants
Maksājuma uzdevuma neatceļamība

1. Neskarot 46. pantu, dalībvalstis nodrošina noteikumus, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs nevar atsaukt maksājuma uzdevumu pēc tā brīža, kurā to ir pieņēmis maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs – maksājumiem, ko ierosina maksātājs, vai brīža, kurā to ir pieņēmis maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs – maksājumiem, ko ierosina maksājuma saņēmējs vai ko ierosina ar maksājuma saņēmēja starpniecību.
2. Gadījumā, ja maksājuma uzdevums jāizpilda vēlāk kādā noteiktā datumā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs var vienoties par neatceļamības iestāšanās datumu, kurš ir trīs darba dienu laikā pirms uzdevuma pieņemšanas brīža.

57. pants
Maksa

Ja darījumu veic tikai dalībvalsts valūtā, tajā nav iesaistīta nekāda valūtas maiņa un gan maksātāja, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas Kopienā, dalībvalstis paredz, ka jebkādu maksu iekasē tieši no maksātāja un maksājuma saņēmēja to attiecīgie maksājumu pakalpojumu sniedzēji un katrs no tiem sedz savu maksu.

Citu maksājumu darījumu gadījumā maksātājs un maksājuma saņēmējs var grozīt šīs prasības, savstarpēji vienojoties.

58. pants
Pārskaitītās summas un saņemtās summas

1. Ja gan maksātāja, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas Kopienā un darījumu veic tikai dalībvalsts valūtā, dalībvalstis paredz, ka maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai maksājumu saņēmējs saņemtu pilnu maksājuma darījuma summu. Starpnieki neatvelk maksu no pārskaitītās summas.

Tomēr iespējams slēgt skaidras vienošanās starp maksājuma saņēmēju un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju par to, lai tas atskaitītu savu maksu no pārskaitītās summas, pirms to ieskaita maksājuma saņēmēja kontā.

2. Dalībvalstis paredz, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs dod *bona fide* aprēķinus attiecībā uz jebkādiem atvilkumiem, kas paredzami maksājumu darījumam, jebkurā no šīm situācijām:
 - (a) ja gan maksātāja, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas Kopienā, bet maksājumu darījums ir izteikts pilnībā vai daļēji citā, nevis dalībvalsts valūtā;
 - (b) ja kāds no maksātāja vai maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējiem neatrodas Kopienā.

2. IEDAĻA IZPILDĪŠANAS LAIKS

59. pants Darbības joma

Šo pantu piemēro vienīgi tad, ja gan maksātāja, gan maksājumu saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji atrodas Kopienā.

Tas neattiecas uz tādiem maksājumu darījumiem, ko uzskata par mikromaksājumiem.

60. pants Maksājumu darījumi, ko ierosina maksātājs

1. Dalībvalstis paredz noteikumus, ka maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai pasūtīto summu pēc pieņemšanas brīža ieskaitītu maksājuma saņēmēja kontā ne vēlāk kā pirmās darba dienas beigās pēc pieņemšanas brīža. Tomēr līdz 2010. gada 1. janvārim maksātājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs var vienoties par tādu termiņu, kas nepārsniedz trīs dienas.
2. Maksātājam skaidri vienojoties ar savu maksājumu pakalpojumu sniedzēju, tie var paredzēt citu termiņu, ja maksājumu ierosina maksātājs un tas ietver valūtas maiņu.

61. pants Maksājumu darījumi, ko ierosina maksājuma saņēmējs vai ko ierosina ar maksājuma saņēmēja starpniecību

1. Dalībvalstis paredz noteikumus, ka tāda maksājumu darījuma gadījumā, ko ierosina maksājuma saņēmējs vai ko ierosina ar maksājuma saņēmēja starpniecību, tā maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai pasūtīto summu ieskaitītu maksājuma saņēmēja kontā ne vēlāk kā pirmās darba dienas beigās pēc dienas, kad bija pieņemšanas brīdis, ja vien maksājuma saņēmējs un tā maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav skaidri vienojušies citādi.
2. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs 1. punktā noteiktajā termiņā ar tādu saziņas līdzekļu palīdzību, par ko puses šajā nolūkā vienojušās, informē maksājuma saņēmēju, ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atsakās atbrīvot naudas līdzekļus, uz kuriem attiecas maksājumu darījums.

Uzskatāms, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir izpildījis savas saistības, kas izklāstītas šā panta 1. punktā un 85. pantā.

62. pants

Gadījumi, kad maksājuma saņēmējam nav maksājumu konta pie maksājumu pakalpojumu sniedzēja

Ja maksājuma saņēmējam pie maksājumu pakalpojumu sniedzēja nav maksājumu konta, šos naudas līdzekļus dara viņam pieejamus 60. panta 1. punktā un 61. panta 1. punktā noteiktajā termiņā.

63. pants

Skaidras naudas iemaksas

Gadījumā, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nogulda skaidro naudu pats savā kontā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai summa tiktu ieskaitīta kontā ne vēlāk kā nākošajā darba dienā pēc naudas līdzekļu saņemšanas.

64. pants

Vietējie maksājuma darījumi

Attiecībā uz tādiem maksājuma darījumiem, ko veic tikai valsts ietvaros, dalībvalstis var paredzēt īsāku maksimāli pieļaujamo izpildes laiku, nekā paredzēts šajā iedaļā.

3. IEDAĻA

NAUDAS LĪDZEKĻU PIEEJAMĪBA UN ATBILDĪBA

65. pants

Naudas līdzekļu pieejamība maksājumu kontā

1. Dalībvalstis paredz, ka maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs naudas līdzekļus dara pieejamus maksājuma saņēmējam, tiklīdz šie naudas līdzekļi tiek ieskaitīti maksājuma saņēmēja maksājumu kontā.

Par to, ka tiek darīti pieejami naudas līdzekļi, maksu neiekasē.

2. Maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs pārtrauc naudas līdzekļu pieejamību maksātājam no brīža, kurā tie ir noņemti no maksātāja maksājumu konta.
3. Maksājumu saņēmēja maksājumu konta kreditēšanas valutēšanas diena ir brīdis, kurā šajā kontā ieskaita naudas līdzekļus.

Maksātāja maksājumu konta debitēšanas valutēšanas diena ir brīdis, kurā no šā konta noņem naudas līdzekļus.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punkta noteikumi neskar tādas attiecībā uz krājkontiem veiktus debetus, uz ko attiecas skaidras vienošanās par uzkrājumu shēmās esošo naudas līdzekļu izmantošanu.

66. pants
Nepareiza unikālā identifikatora norādīšana

1. Ja maksājuma uzdevumu izpilda saskaņā ar lietotāja sniegto unikālo identifikatoru, maksājuma uzdevums uzskatāms par pareizi izpildītu attiecībā uz norādīto maksājuma saņēmēju. Ja par unikālo identifikatoru bija norādīts *IBAN*, tam jābūt prioritāram pār maksājuma saņēmēja uzvārdu, ja tāds papildus ir norādīts. Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzējam pēc iespējas ir jāpārbauda to savstarpējā atbilstība.
2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotāja sniegtais unikālais identifikators nav pareizs, maksājumu pakalpojumu sniedzējs man atbildīgs par to, ka darījums nav izpildīts vai tas ir izpildīts kļūmīgi.

Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzējs velta *bona fide* pūles tam, lai atgūtu maksājumu darījumā iesaistītos naudas līdzekļus.

3. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs sniedz informāciju papildus tai, kāda ir prasīta saskaņā ar 26. panta 1. punkta a) apakšpunktu vai 31. panta 1. punkta b) apakšpunktu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs tikai par maksājumu darījumu izpildi saskaņā ar unikālo identifikatoru, ko norādījis maksājumu pakalpojumu lietotājs.

67. pants
Neizpildīšana vai kļūdaina izpilde

1. Pēc pieņemšanas brīža saskaņā ar 54. panta 1. punktu maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs par tāda maksājuma darījuma neizpildīšanu vai kļūdainu izpildi, kas veikts saskaņā ar 1. iedaļas noteikumiem.

Turklāt maksājumu pakalpojumu sniedzējs maksājumu darījuma neizpildīšanas vai kļūdainas izpildes rezultātā ir atbildīgs par jebkādu maksu un jebkādiem procentiem, kas iekasēti no maksājumu pakalpojumu lietotāja.

2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs izsaka pretenziju, ka maksājuma uzdevums netika izpildīts precīzi, maksājumu pakalpojumu sniedzējs, neatkarīgi no maksājumu pakalpojumu lietotāja iesniegtajiem faktiem, parāda, ka maksājumu uzdevums tika precīzi reģistrēts, izpildīts un iegrāmatots kontos.

68. pants
Pārskaitījumi uz trešām valstīm

Ja maksājumu saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatrodas nevienā dalībvalstī, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir saistības tikai par maksājumu darījumu izpildi, līdz naudas līdzekļi nokļūst līdz maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam.

69. pants
Papildu finansiālā kompensācija

Jebkādu finansiālo kompensāciju papildus tai, ko paredz šī iedaļa, nosaka saskaņā ar tiem valstu tiesību aktiem, kas piemērojami līgumam starp maksājumu pakalpojumu sniedzēju un maksājumu pakalpojumu lietotāju.

70. pants
Saistību neesamība

Saistības saskaņā ar 66. panta 2. punktu, 67. panta 1. punktu un 68. pantu neattiecas uz *force majeure* gadījumiem vai gadījumiem, kad uz maksājumu pakalpojumu sniedzēju attiecas citas juridiskās saistības, ko tiešā veidā ietver Kopienas tiesību akti, piemēram, noteikumi attiecībā uz nelikumīgi iegūtas naudas legalizāciju vai teroristu finansēšanu.

3. nodaļa **Datu aizsardzība**

71. pants
Atbrīvojumi un ierobežojumi attiecībā uz noteikumiem, kas reglamentē datu aizsardzību

Dalībvalstis atļauj maksājumu sistēmām un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem apstrādāt personu datus, ja tas ir vajadzīgs, lai nodrošinātu ar maksājumu jomu saistītas krāpšanas novēršanu, izmeklēšanu, atklāšanu un saukšanu pie atbildības. Šādu personas datu apstrādi veic saskaņā ar Direktīvu 95/46/EEK.

4. nodaļa **Sankcijas un strīdu izšķiršanas kārtība**

72. pants
Sūdzības

1. Dalībvalstis nodrošina tādu procedūru noteikšanu, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājiem un visām ieinteresētajām personām, ieskaitot patērētāju apvienības, reģistrēt sūdzības attiecībā uz konfliktiem, kas izriet no valsts tiesību aktiem, ar kuriem īsteno šīs direktīvas noteikumus.
2. Attiecīgā gadījumā ar sūdzībām vēršas kompetentajās iestādēs, kas atbild par sankciju piemērošanu saskaņā ar 73. pantu. Attiecīgā gadījumā sūdzības iesniedzējam sniegtā atbilde satur atsauci uz ārpusstiesas strīdu izskatīšanas iestādi, ko izveido saskaņā ar 75. pantu.

*73. pants
Sankcijas*

Dalībvalstis pieņem noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas par to valsts noteikumu pārkāpumiem, kuri pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, un veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju izpildi. Paredzētajām sankcijām jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.

Dalībvalstis vēlākais līdz 85. panta 1. punkta pirmajā daļā noteiktajam datumam paziņo Komisijai šos noteikumus un nekavējoties ziņo tai par jebkuriem turpmākiem grozījumiem, kas tos skar.

*74. pants
Kompetentās iestādes*

Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgi 72. panta 1. punktā un 73. pantā paredzētās sankcijas piemēro iestādes, kas ir pilnvarotas nodrošināt atbilstību valstu noteikumiem, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu.

*75. pants
Ārpustiesas strīdu izskatīšana*

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai noteiktu un veicinātu pienācīgu un efektīvu ārpustiesas sūdzību un strīdu izskatīšanas procedūru izmantošanu tādu strīdu ārpustiesas izšķiršanai, kas izceļas starp maksājumu pakalpojumu lietotājiem un viņu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem – visu tādu strīdu gadījumā, kas attiecas uz no šīs direktīvas izrietošām tiesībām un pienākumiem, attiecīgā gadījumā izmantojot jau esošas organizācijas.
2. Pārrobežu strīdu gadījumā dalībvalstis nodrošina, lai to risināšanā šīs organizācijas aktīvi sadarbotos.

V SADAĻA

Grozījumi un Maksājumu komiteja

76. pants

Grozījumi un atjaunināšana

Lai ņemtu vērā tehniskas pārmaiņas un tirgus attīstību maksājumu pakalpojumos un nodrošinātu šīs direktīvas vienādu piemērošanu, Komisija saskaņā ar 77. panta 2. punktā minēto procedūru var grozīt šīs direktīvas pielikumā ievietoto darbību sarakstu atbilstīgi 2. – 4. pantam.

Tā var saskaņā ar 77. panta 2. punktā minēto procedūru atjaunināt 2. panta 1. punktā, 21. panta 1. punkta a) apakšpunktā, 38. pantā un 50. panta 1. punktā noteiktās summas, lai ņemtu vērā inflāciju un nozīmīgas tirgus pārmaiņas.

77. pants

Komiteja

1. Komisijai palīdz Maksājumu komiteja, šē turpmāk saukta „komiteja”, kurā ir dalībvalstu pārstāvji un kuru vada Komisijas pārstāvis.
2. Ja citos pantos izdara atsauci uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.
Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā noteiktais periods ir trīs mēneši.
3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

VI SADAĻA

Nobeiguma noteikumi

78. pants

Pilnīga saskaņošana, savstarpēja atzīšana un direktīvas obligātais raksturs

1. Neskarot 50. panta 1. punktu, 64. pantu un 80. pantu, ciktāl šajā direktīvā ir saskaņoti noteikumi, dalībvalstis nesaglabā un neievieš citus noteikumus, nekā tie, kas izklāstīti šajā direktīvā.
2. Dalībvalstis, īstenojot savas izvēles varianta iespējas, kas tām piešķirtas ar šīs direktīvas 50. panta 1. punkta otro apakšpunktu vai 64. pantu, nevar tādu maksājumu pakalpojumu sniedzēju darbību, kas saņēmuši atļauju citā dalībvalstī un strādā to teritorijā saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem, ierobežot uzņēmējdarbības veikšanas brīvības ziņā vai pakalpojumu sniegšanas brīvības ziņā.
3. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji neatkāptos, kaitējot maksājumu pakalpojumu lietotājiem, no to valsts tiesību aktu noteikumiem, ar ko īsteno vai kas atbilst šīs direktīvas noteikumiem, izņemot gadījumus, ja tajos tas ir skaidri paredzēts.

Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzēji var piešķirt maksājumu pakalpojumu lietotājiem izdevīgākus noteikumus.

79. pants

Pārskats

Komisija ne vēlāk kā divus gadus pēc 85. panta 1. punktā minētās dienas iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei, Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Eiropas Centrālajai bankai pārskatu par šīs direktīvas īstenošanu.

80. pants

Pārejas noteikumi

Neskarot Direktīvu 2005/60/EK vai citus attiecīgos Kopienas tiesību aktus, dalībvalstis atļauj tām personām, ieskaitot finanšu iestādes Direktīvas 2000/12/EK nozīmē, kas ir uzsākušas maksājumu iestāžu darbību, kā paredzēts šajā direktīvā, saskaņā ar valstu tiesību aktiem pirms [šīs direktīvas spēkā stāšanās diena], turpināt šo darbību attiecīgajā dalībvalstī ne ilgāk kā 18 mēnešus pēc 85. panta 1. punkta pirmajā daļā noteiktās dienas.

81. pants

Direktīvas 97/7/EK grozījumi

Direktīvas 97/7/EK 8. pantu svīturo.

82. pants
Direktīvas 2000/12/EK grozījumi

Direktīvas 2000/12/EK 19. pantu papildina ar šādu daļu:

„Neskarot pirmās daļas piektā ievilkuma noteikumus, ciktāl finanšu iestādes sniedz maksājumu pakalpojumus Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas [.../...] (*) nozīmē, tās darbojas saskaņā ar minētās direktīvas II sadaļā izklāstītajiem noteikumiem.

(*) OV L [...], [...], [...]. lpp.”

83. pants
Direktīvas 2002/65/EK grozījumi

Direktīvas 2002/65/EK 8. pantu svīturo.

84. pants
Atcelšana

Direktīvu 97/5/EK atceļ no dienas, kas minēta 85. panta 1. punkta pirmajā daļā.

85. pants
Transponēšana

1. Dalībvalstīs vēlākais līdz [12 mēneši pēc pieņemšanas dienas] stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Tās nekavējoties dara Komisijai zināmus minēto tiesību aktus un nosūta minēto tiesību aktu un šīs direktīvas korelācijas tabulu.

Kad dalībvalstis pieņem šos tiesību aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis nosūta Komisijai galveno valsts tiesību aktu tekstu, ko tās pieņem jomās, uz kurām attiecas šī direktīva.

86. pants
Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

87. pants
Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

Eiropas Parlamenta vārdā-
priekšsēdētājs

Padomes vārdā-
priekšsēdētājs

PIELIKUMS
„MAKSĀJUMU PAKALPOJUMI” ATBILSTOŠI 2. PANTA 1. PUNKTAM

- (1) Skaidrās naudas noguldīšana maksājumu kontā, kura turētājs ir vai nu lietotāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, vai arī cits maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā arī visas vajadzīgās darbības rīcībai ar maksājumu kontu.
- (2) Skaidrās naudas izņemšana no maksājumu konta, kura turētājs ir vai nu lietotāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, vai arī cits maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā arī visas vajadzīgās darbības rīcībai ar maksājumu kontu.
- (3) Maksājumu darījumu izpilde, ieskaitot naudas līdzekļu pārskaitīšanu, ja maksājumu līdzekļi ir noguldīti maksājumu kontā pie lietotāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai pie cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja:
 - tiešā debeta izpildīšana, ieskaitot vienreizējo tiešo debetu;
 - maksājumu darījumu izpildīšana ar maksājumu karti vai līdzīgu ierīci;
 - pārskaitījumu izpildīšana, ieskaitot regulārā maksājuma uzdevumu.
- (4) Maksājumu darījuma izpildīšana, ja naudas līdzekļi ietilpst maksājumu pakalpojumu lietotāja kredītlīnijā, kas paredzēta saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/7/EK, ar ko groza Direktīvu 87/102/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz patēriņa kredītu, un citiem spēkā esošiem Kopienas tiesību aktiem:
 - tiešā debeta izpildīšana, ieskaitot vienreizējo tiešo debetu;
 - maksājumu darījumu izpildīšana ar maksājumu karti vai līdzīgu ierīci;
 - pārskaitījumu izpildīšana, ieskaitot regulārā maksājuma uzdevumu.
- (5) Tādu maksājuma karšu izsniegšana, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājam pārskaitīt naudas līdzekļus.
- (6) Maksājumu darījumu izpildīšana, ieskaitot naudas līdzekļu pārskaitīšanu, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs izdod elektronisko naudu Direktīvas 2000/46/EK nozīmē.
- (7) Naudas pārvedumu pakalpojumi, kur maksājumu pakalpojumu sniedzējs pieņem no maksājumu pakalpojumu lietotāja skaidro naudu, virtuālo naudu vai elektronisko naudu vienīgi nolūkā veikt maksājumu darījumu un pārskaitīt naudas līdzekļus maksājuma saņēmējam.
- (8) Maksājumu darījumu izpildīšana ar distances saziņas līdzekļu palīdzību, piemēram, ar mobilajiem telefoniem vai citām digitālajām vai informācijas tehnoloģiju ierīcēm, kur pakalpojumu sniedzējs - telekomunikāciju vai informācijas tehnoloģiju sistēmas vai tīkla operators atvieglo tādu preču vai pakalpojumu apmaksu, kas nav digitālas preces vai elektroniskās saziņas pakalpojumi un tādējādi tos nesniedz šīs pašas ierīces palīdzību.

- (9) Maksājumu darījumu izpildīšana ar distances saziņas līdzekļu palīdzību, piemēram, ar mobilajiem telefoniem vai citām digitālajām vai informācijas tehnoloģiju ierīcēm, kur pakalpojumu sniedzējs - telekomunikāciju vai informācijas tehnoloģiju sistēmas vai tīkla operators tikai gādā par naudas līdzekļu pārskaitīšanu, lai apmaksātu digitālās preces vai elektroniskās saziņas pakalpojumus, ko sniedz ar šīs ierīces palīdzību, un neveic nekādu citu iejaušanos sniegtajā pakalpojumā.